

ОСНОВАЦ

Број 44

Часопис ученика ОШ „Љупче Николић“ – Алексинац
јануар 2017. године, број 44

Цртеж за насловну страну урадио Лазар Стаменковић, V-3

Голуб мира
Маша Илић, V-6

Корпа са воћем
Катарина Барјактаровић, IV-3

Нова година
Магдалена Војиновић, I-2

Школа
Стефан Стојименов, I-4

Пролеће
Илија Милутиновић, I-1

Шумска бајка
Николина Недељковић, I-2

Издавач: ОШ „Љупче Николић“, Алексинац, Тихомира Ђорђевића 10,
имејл: osljurcenikolic@open.telecom.rs, сајт: www.osljurcenikolic.wordpress.com
Уредник: Милица Вилчек, проф. српског језика
Технички уредник: Слободан Дамјановић, проф. информатике
Редакција: Лена Шолн VIII-3, Катарина Стојадиновић VI-4, Ирена Пешић V-1,
Мина Дикић V-2, Кристина Стојадиновић V-4

Људска права у акцији

Након завршене школске године, 19. јуна 2016, тим школе Љупче Николић, у саставу Слободанка Китановски, наставница енглеског језика, Топлица Петровић, директор и Сандра Ђорђевић, наставница српског језика, изабран је да на Летњој академији за земље Југоисточне Европе представља Србију. Тим поводом разговарам са координаторком тима Слободанком Китановски.

Како се наша школа прикључила овом међународном пројекту, који је његов циљ, које су државе укључене и зашто баш оне?

Школа „Љупче Николић“ је на јавном конкурс освојила учешће на летњој академији. Летња академија „Људска права у акцији“ за земље Југоисточне Европе одржала се на Цетињу у периоду од 19. до 26. јуна 2016. године. Академију организује Завод за школство Црне Горе у сарадњи са Саветом Европе и Европским Вергеленд центром из Норвешке. На Академији су учествовали тимови из 12 земаља региона, одабрани путем јавног конкурса. Тим чине директор школе и два наставника.

Циљеви Академије су боље разумевање основних принципа образовања за демократско грађанство и људска права, уочавање проблема и начина на који се они могу решити и, на крају, креирање акционог плана за сваку школу како да у пракси примени знања и вештине стечене у току Академије.

Откуд потиче идеја пројекта? Које проблеме покушава решити?

Један од недавно препознатих изазова је способност развијања учинковитијег и свеобухватнијег обучавања наставника пре и током њихове професионалне каријере. У потрази за најбољим начином на који би школа допринела образовању ученика за демократско грађанство, предузет је у школи низ активности у наставном и ваннаставном процесу, аплицирало се за различите пројекте, сарађивало са партнерима у локалној заједници.

Које су добробити учешћа и можете ли навести пример успешне примене?

Највећа добробит учешћа је стварање новог школског пројекта „Знање у фокусу“ који се базира на принципима Летње академије. Општи циљ овог пројекта је унапређење области настава и учење и интеграција основних принципа образовања за демократско грађанство и људска права у формални процес наставе и учења (кроз наставне предмете) и у ваннаставне активности (асоцијације, спорт, представе, музику, ученички дијалог и дебате).

Очекивани исходи пројекта „Знање у фокусу“ су подизање ученичке свести о важности знања и његове примене у реалним ситуацијама, охрабривање дијалога и сарадње између различитих актера у образовању и развијање вештине и капацитета наставника за коришћење основних принципа образовања за демократско грађанство и људска права у настави.

Које активности су спроведене, а које ће се тек спровести?

Припремна (онлајн) фаза Академије трајала је од 20. маја до 15. јуна 2016. године. Друга фаза је тренинг на Цетињу од 19. до 26. јуна. Трећа фаза пројекта је имплементација акционог плана (у периоду од септембра до октобра тим је презентовао акциони план, период од октобра 2016. до марта 2017. године. обухвата имплементацију пројекта, у априлу 2017. године се врши евалуација пројекта Циљна групе су ученици, наставници и родитељи.

Шта је потребно да би ови принципи заживели у пракси?

Како би ови принципи заживели у пракси потребно је најпре, знање. Наше активности су усмерене ка подизању нивоа знања о демократском друштву. Такође је потребно подићи свест о нашим поступцима и могућим начинима анализирања информације. Али, основна средства за постизање циља су стрпљење, воља и упорност.

Највећи изазов лежи на наставницима. Колико брзо они могу да се прилагоде новој ситуацији? Како промене утичу на оне којима су намењене?

Тим који је радио на овом пројекту није гајио никакве илузије. Демократско грађанство и људска права у настави је новина која се тешко уводи у образовни систем. Управа школе је обезбедила позитивну атмосферу за сповођење пројекта. Већина наставника, као и ученика, показала је велики ентузијазам на почетку реализације пројектних активности. Било је и оних који су исказали неповерење ка новом приступу не желећи да унесу промене у традиционални приступ настави и учењу.

Након неколико спроведених активности и радионица, дошли смо до заједничког закључка - Отвореност према променама и осећај за мотивацију је пут ка демократији.

Редакција „Осноца“ жели тиму много успеха у даљем раду.

Интервју припремила и водила
Лена Шолн, VIII-3

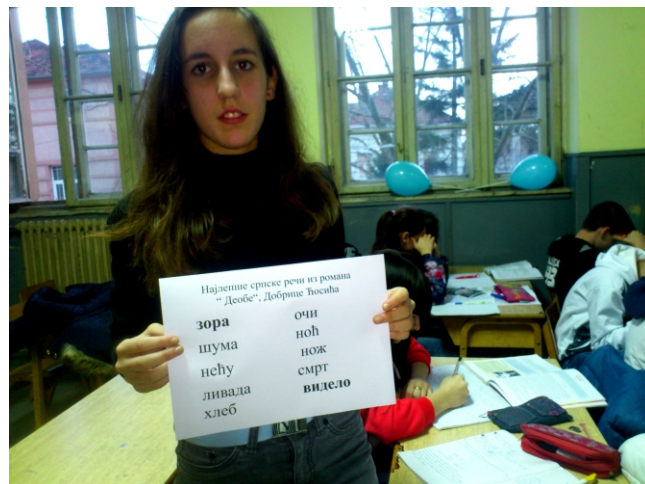
Не толеришем насиље

У петак, 25. 11. 2016. године, ученици VII разреда наше школе, прикључили су се глобалној кампањи „16 дана активизма против насиља над женама“. Ова кампања почела је Међународним даном борбе против насиља над женама, а завршила се 10. децембра Међународним даном људских права.

Међународни дан борбе против насиља над женама обележен је у центру града, у организацији Комисије за родну равноправност општине Алексинац, Друштва за развој кретивности и уз помоћ волонтера из ОШ „Љупче Николић“. Ученици су најпре грађанима делили пропагандни материјал, а онда се, у школи, у оквиру часа српског језика, осврнули на многа књижевна дела која обрађују тему насиља, како би истакли њихове поруке, као и доминантне вредности, које увек надјачају и надживе свако насиље. Сећајући се „Симониде“, „Крваве бајке“, „Дневника Ане Франк“, „Деоба“ и других примера, закључили су да је љубав је изнад сваког зла, а најлепшим српским речима прогласили речи: љубав, срећа, осмех, загрљај, породица, пријатељство, поверење, музика, песма, пољубац, срце. Ученици, односно волонтери наше школе дали су допринос и приликом обележавања 10. децембра – Међународног дана људских права, акцијом *Не толеришем*.

Све поменуте активности у име наше школе осмислиле су и реализовале Сандра Ђорђевић, наставник српског језика и Слободанка Китановски, наставник енглеског језика – уз сагласност и подршку управе школе.

Лена Шолн, VIII-3

Ђаци међу војском у Алексинцу

Поводом Дана копнене војске и Дана пешадије, 25. новембра 2016. године, испред Дома културе у Алексинцу, организована је изложба војне технике. Дан копнене војске обележава се поводом једне од најзначајнијих битака у Првом светском рату - Колубарске битке. Бројни посетиоци, међу којима су били и наши најмлађи ученици, имали су прилику да виде приказ рада са службеним псима, наступ Војног оркестра „Ниш“, наоружање и опрему, беспилотне летелице и многа оптоелектронска средства... Такође, могли су да поразговарају са војницима, да се сликају са њима и погледају војну опрему, због чега су наши ђаци били посебно одушевљени.

Лена Шолн, VIII-3

Риста Прендић

Риста Прендић је један од најпознатијих татара српске историје који је своје наслеђе оставио у Алексинцу. Рођен је 1800. године, а само четири године касније његова породица је била принуђена да се отисне у друге крајеве Србије због тада подигнутог устанка. Уточиште су нашли у тада тек ослобођеној Јагодини, где је Риста и одрастао.

Риста Прендић

Риста је порастао у веома ниског младића, али тај низак раст му ипак није представљао проблем да ради оно што воли – да јаше на коњу. Ову његову страст приметио је и сам кнез Милош Обреновић и зато му је 22. августа 1835. дао звање „књажев татарин“. Новодобијено звање дало му је обавезу да од Србије до Цариграда (по потреби и других места) односи и доноси писма, документа, па чак и књиге. Од кнеза је добијао посебну одећу, како би се Србија приказала у најбољем светлу код странаца. Увек је био раскошно одевен у бојама Србије, са златним ланцима и каишевима.

Риста Прендић у свом дворишту

У Цариград је, путем од 900km, обично путовао од десет до петнаест дана јашући коња. У хитним случајевима смањивао би овај рок на седам-осам дана, и стајао би само да смени уморног коња у поштанским мезуланама. Године 1836. доказао је да може да буде бржи и бољи.

Обреновић је по једном новом татару послао писмо које је после неколико дана хтео да преправи због нових информација које је у међувремену добио. Риста се понудио да стигне већ поодмаклог татара, а цар му је понудио две стотине дуката ако успе. Риста је ово прихватио, узео преправљена документа и без престанка јахао све док није нашао татара са неисправним писмом, а онда још и наставио до Цариграда.

Пошто је Риста по кнежевом мишљењу извео неизводљиво, Милош га је послао да доставља пошту енглеског конзула у Београд, а од 12. септембра 1837. године. био је проглашен за курира. У Алексинцу (тада пограничној области), Риста је 1833. године подигао кућу. Украшавао ју је драгоценостима које је добијао од богатих људи за које је извршавао свој посао да би се тек касније уселио са супругом Магдаленом са којом је имао пет синова и две ћерке.

Риста Прендић
са својом супругом Магдаленом

Кнез је код Ристе одседао често, а сложио се и да се црква изгради преко пута куће овог татара. Обојица су се залагала да црква буде посвећена Светом Николи да би се народ лакше скупии у време славе. Милошу је у то време било важно да се одјек звона ове цркве чује све до турске територије код Катуна.

Риста је у пензију отишао са 76 година, а умро је у својој деведесет другој години.

Његова кућа је срушена пре много година, и ту се сада налази прелепа школа „Љупче Николић“, а у њој камен који је овај татар користио као помагало да се попне на свог коња.

Споменик културе и образовања већ 80 година на раскршћу путева (1937 – 2017)

Основна школа „Љупче Николић“ ради од 1963. године у згради која је тридесетих година прошлог века наменски грађена за потребе Државне реалне гимназије у Алексинцу. О изградњи и освећењу ове грађевине већ је било речи у „Основцу“, али пошто се у овој школској години навршава 80 година од завршетка и освећења ове зграде, која је због своје вредности стављена под заштиту Завода за заштиту споменика у Нишу, сматрали смо да је наша дужност да све читаоце подсетимо како је настајао овај споменик културе и образовања. Оно чему се сви надамо у овој школској години јесте завршетак радова на доградњи школе, чиме би се цела прича заокружила, а подвижници овог споменика културе заслужено уважили не само сећањем на њихова дела већ и даљим прегалаштвом нових генерација у њиховом духу.

„Министар просвете је 16. марта 1933. године одобрио да се може приступити подизању гимназијске зграде у Алексинцу на земљишту масе Прендића, угао Београдске и Кнез Михајлове улице.

„Политика“ у свом издању од понедељка, 6. августа 1934. године, у тексту под насловом „Освећен је темељ гимназије коју подиже Алексинац“ пише:

„Алексинац, 5. августа. Данас је на врло свечан начин обављено освећење темеља нове зграде државне гимназије, коју подиже Алексинац са четири околна среза. Свечаности су, поред великог броја грађанства, присуствовали изасланик Моравске бановине, срески начелник г. Ђока Павловић, претседник Алексиначке општине г. Милан Николић са члановима суда и одбора, народни посланик г. Раша Савић, директор гимназије г. Емило Павелка, директор учитељске школе г. Коста Милутиновић, школски надзорник г. Драги Марковић, пројектант зграде и надзорни инжењер, шеф техничког одељења општине алексиначке инжењер г. Милорад Дивац, шефови још неких установа са особљем и претставници разних друштава и корпорација. Н о в а зграда налази се на углу Београдске и Кнез Михаилове улице, на једном од најлепших места у вароши, и по архитектонском решењу биће прави украс Алексинца. У сутурену зграде биће велика гимнастичка сала која пролази и кроз приземље, затим гардеробу, купатило, просторије за поликлинику, трпезарију, кухиња и још неке споредне просторије. У приземљу је пет учионица, две велике сале за аудиторије са одговарајућим кабинетима. Г. Дивац, прочитао је повелу, која сем општег текста садржи и једну хронику садашњег стања Алексинца и пошто је повела стављена у темељ, по старом обичају је на том месту заклан ован.

Председник општине г. Милан Николић прочитао је поздравни телеграм Њ. В. Краљу и у дужем говору између осталог рекао:

„После сто година, откако је Алексинац ослобођен, ударамо темеље једној велелепној модерној грађевини. Ударамо га на једном историјском месту где је постојала кућа старог татар Ристе Прендића, у којој је 1877. године био главни генералштаб српске војске и у којој је написана прокламација објаве првог рата Турској Царевини, 1876. године. У тој кући израђени су сви планови за ослобађање Ниша, Пирота, Лесковца, Врања,

Прокупља, и тако даље. Израђени су и у дело приведени. Тиме је у тој кући ударен темељ Краљевини Србији и ми смо данас поносни што на том историјском месту ударамо темељ згради, у којој ће се васпитавати садашње и потоње генерације. Можемо бити поносни и величином и лепотом ове зграде, али и нашом љубављу и пожртвовањем према околини Алексинца, јер подижемо ову зграду не само за своју децу него и за децу срезова бањског, ражањског и моравског. Разуме се ово ће стајати много новаца, али без жртава не може се ништа постићи. Љубав се доказује једино жртвама, а те жртве треба да су слатке и миле, јер оне се приносе за добро и напредак наше деце која су нам најмилија и најсветија.“ Свечаност је завршена говором директора гимназије г. Емила Павелке који је у име ученика одао захвалност Алексинчанима на трудољубивом старању на подизању овог храма просвете.

Зграда Гимназије грађена је у периоду од августа 1934. до септембра 1936. године по пројекту среског инжењера Милорада Р. Дивца који је истовремено обављао и надзор. Милорад Дивац је дотада у Алексинцу пројектовао две грађевине. Био је то мост на реци Моравици код старог гробља и зграду Среског суда у Алексинцу. Обе ове грађевине и данас су у употреби. У згради некадашњег Среског суда данас се налази Скупштина општине Алексинац.

Инжењер Милорад Р. Дивац са својом супругом Бојком Дивац, првим педијатром у Алексинцу

По пројекту инжењера Дивца, зграда Гимназије је имала 16 учионица, салу за свечаности, родитељске састанке и ђачке приредбе, зборницу за наставнике, канцеларију за директора, канцеларију за секретара, просторију за архиву школе и нешто касније дограђену фискултурну салу.

Из годишњег извештаја гимназије за школску 1934/35. годину сазнајемо да је „зграда подигнута и налази се под кровом“ али да су за завршетак радова недостајала средства.

Фотографија друге зграде Гимназије, (завршени радови) наменски грађене за њене потребе у којој је радила у периоду од 1. октобра 1936. до 1963. године.

„Политика“ у свом издању од среде 27. јануара 1937. године у тексту под насловом „НОВУ ЗГРАДУ АЛЕКСИНАЧКЕ ГИМНАЗИЈЕ ОСВЕШТАО ЈЕ ЈУЧЕ ЕПИСКОП НИШКИ Г. др. ЈОВАН“ пише:

„Алексинац, 26. Јануара. До пре годину дана алексиначка гимназија била је смештена у једној приватној нехигијенској згради. Зато се појавила потреба да се подигне једна зграда за гимназију која ће одговарати свима условима. Општина алексиначка имала је готових 1,500.000 динара, а како је требало још за довршавање зграде, то је надлежно Министарство дало 500.000 динара. Зграду је пројектовао инжењер г. Милорад Дивац. Зграда је прошле године била готова и сад су у њој ученици наставили рад. Данашња прослава освећења нове гимназијске зграде, која је обављена у оквиру прославе Светог Саве, почела је у алексиначкој цркви где је чинодејствовао епископ нишки г. др. Јован уз асистенцију овдашњег свештенства. Овој свечаности, поред много виђених грађана, присуствовао је и изасланик Њ. В. Краља пуковник г. Казимир Поје, командант 26. артиљеријског пука, и изасланик Банске управе Моравске бановине професор г. Нешић, начелник Просветног одељења. После службе божје у цркви епископ г. др. Јован са свештенством и грађанством дошао је у велику салу гимназијске зграде. Већ тада пространа дворана била је пуна. Многобројни гости, некадашњи ђаци ове гимназије, дочекали су стојећи г. др. Јована. На улазу у салу епископа г. др. Јована поздравио је и пожелео му добродошлицу г. Емило Павелка, директор гимназије у Алексинцу. Пошто је чин освешћења завршен, епископ г. др. Јован је одржао говор у коме је између осталог рекао: „Званично сам посетио Алексинац пре три године. Тада сам у том месту доживео изванредан утисак и зато сам желео да га опет посетим. Најзад ми се после пуне три године указала и та прилика. Дошао сам да извршим свечани чин освећења нове гимназијске зграде. Алексинац је пре рата добио нову зграду учитељске школе, у којој су васпитане многобројне генерације, које су отаџбини и друштву учиниле велике услуге. Тада је Алексинац имао једно овакво славље. На данашњи дан у свим школама у нашој отаџбини врше се исто таква славља Светог Саве, али се та славља разликују од нашег, јер ми прослављамо уједно и свечани чин освећења нове гимназијске зграде“.

Преосвећени Епископ Нишки Г. др. Јован на освећењу зграде Гимназије 26. јануара 1937. године.

Говор епископа г. др. Јована бурно је поздрављен. Затим је хор ученика гимназије отпевао државну химну и химну Светог Саве, а после тога је директор гимназије г. Павелка одржао говор у коме је између осталог рекао:

„Ова гимназија чију нову зграду данас осветисмо и посветисмо светосавском духу и нашој омладини у служби отаџбине, има своју мало чудну историјску прошлост. Живот и рад алексиначке гимназије од њеног постанка 9. јуна 1865. године па до данашњег дана није ништа друго до историја културно-просветног развоја Алексинца од половине деветнаестог века до данас. Навешћемо имена чувених покојника, славних ученика ове школе, који су добили прво васпитање у овој гимназији. То су Коста Таушановић и Коста Стојановић бивши министри, Михаило Рашић и Драгутин Димитријевић бивши генерали, Љубомир Рајић, један од првих претседника студентског удружења „Побратимства“ и најзад недавно преминули државник, један од стубова радикалне партије у почетку њеног стварања Раша Милошевић. Затим треба поменути и оне који су још у животу и који су наш понос, као уважени г. Стева Димитријевић, редован професор универзитета и почасни доктор, Миливоје Прендић, управник поште у пензији, а затим научници г. др. Милош Тривунац и г. др. Тихомир Ђорђевић, који је био један од дугогодишњих директора ове школе“.

Говор г. Павелке пропраћен је спонтаним аплаузом, а затим је свечаност настављена рецитацијама ученика.

Име аутора је, нажалост, за сада непознато, али је захваљујући њему и уреднику „Политике“ тада цела југословенска јавност биле упозната са догађајима у Алексинцу који су за њега били од изузетне важности.“

Текст преузела редакција „Осноца“ из књиге Зорана Стевановића Гимназија у Алексинцу од 1848. до 1941. године.

Стеван Раичковић - песник природе и оптимизма

Стеван Раичковић родио се у Нересници код Кучева 1928, године. Био је српски академик и песник. Писао је за децу и одрасле. Са његовим песмама и бајкама ученици се сусрећу у Читанкама од петог до осмог разреда: *Лето на висоравни, Небо, Хвала сунцу, земљи, трави, Септембар, Песма траве, Бајка о зрну песка...*...што само потврђује лепоту и снагу његовог уметничког израза. У његовој поезији и прози се преплићу мотиви о лепоти природе, о смислу поезије и певања, као и о смислу живота и значају постојања промена и оптимизма у човековом животу.

Кад размишља о смислу поезије, Стеван Раичковић каже: „Поезија се заправо и не опажа у свакодневном животу. Али, она се не примећује (наравно, у једној сасвим другачијој сразмери) на онај начин као што се не опажа ни ваздух који свакога трена удишемо, као што се не осећа ни сопствено здравље све док га још увелико имамо.“

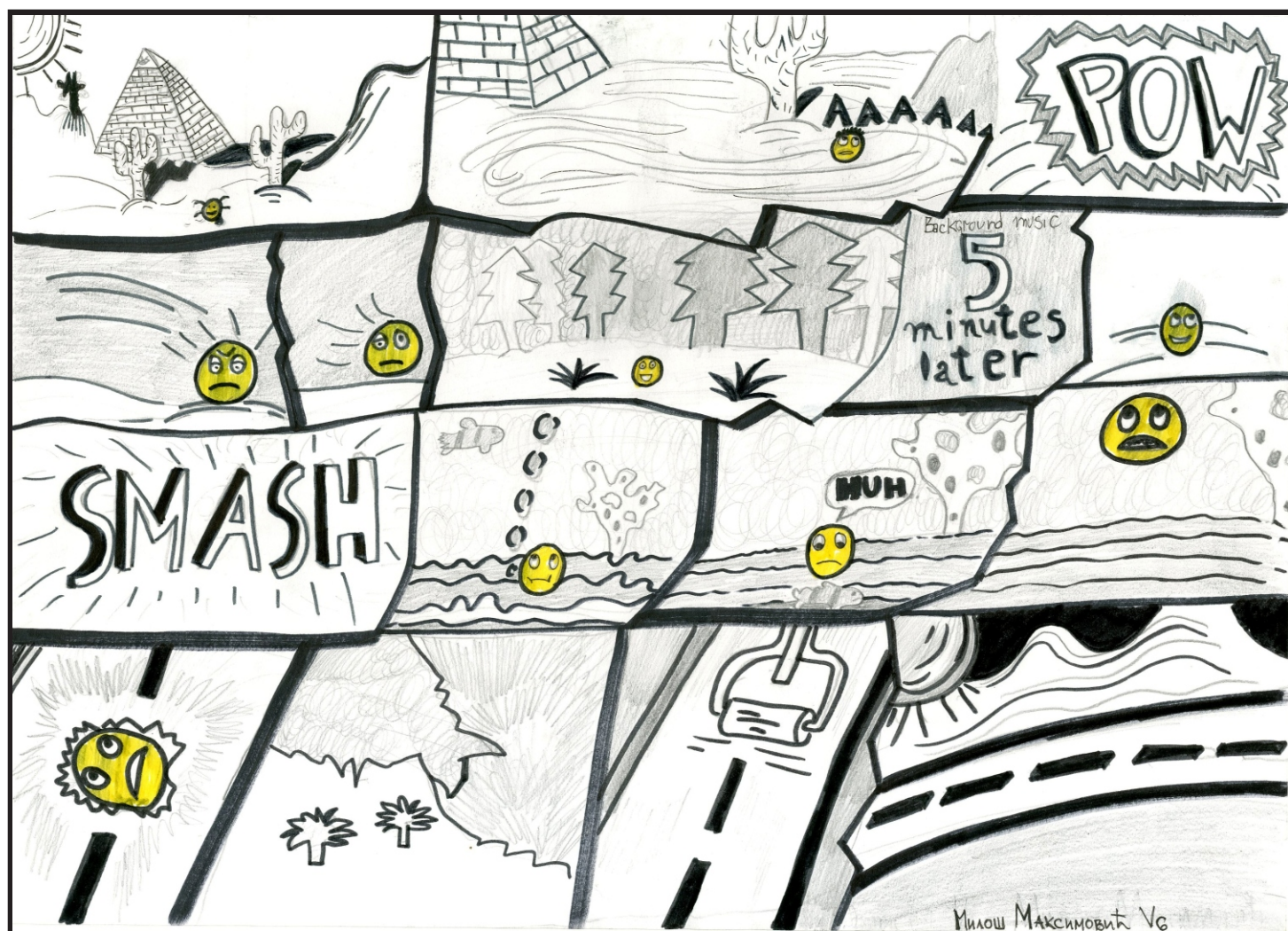
Са Стеваном Раичковићем први пут сам се срела на часу српског, читајући и анализирајући његову Бајку о зрну песка, која говори о важности промена за живот сваког од нас.

Његово зрнце песка које мисли, ветар односи из пустиње до зелене оазе, све док га неки нови ветар, на његову велику радост, не однесе на дно мора. Сваком новом ветру и промени зрно се радује све док га на крају багери не изваде са морског дна. „У неком велеграду, у некој великој улици радници га помешаше са житким катраном и уградише у асфалт. Зрнце које мисли је напрегнуто очекивало ветар...“

Овим текстом и стрипом желимо да заинтересујемо читаоце, да их уведемо у уметничке просторе стваралаштва Стевана Раичковића и да потврдимо да он и даље живи без обзира на то што се још 2007, у Београду, опростио од света који је хвалио и коме се дивлио.

Ирена Пешић, V-1

Стрип - Бајка о зрну песка, Стеван Раичковић

У продуженом боравку на крилима маште

Већ неколико година у склопу наше школе ради продужени боравак, мањи објекат у коме деца, пре и после школе, проводе слободно време у игри, дружењу и изради домаћих задатака. Тако је, у оквиру Дечје недеље, 6.10.2016. године организована радионица на тему Дечја права и обавезе. Радионици су присуствовали учитељи и стручни сарадници који су уживали у раду.

У оквиру манифестације Пекарски дани 25.10.2016. године, организована је радионица коју су приредили ученици првог разреда са учитељицом Јасном Вртачник.

На задовољство ученика, који проводе време у продуженом боравку, и њихових родитеља, 8.12.2016. године учитељица Јасна је организовала радионицу *Декупаж*. Ова креативна радионица нам је показала да школа, а и продужени боравак није само место где се уче слова и решавају математички проблеми, већ да може бити дечји свет у коме машта и спретне руке деце и родитеља доприносе креативности. Показала нам је да једно зимско поподне може бити искоришћено за дружење и стварање прелепих радова од тегли, салвета, трака, лепка и шљокица. Радови који су настали овде биће им подсетник на све лепе тренутке и дружења у детињству, најлепшем добу сваког човека.

Због великог интерсовања и посебности технике декупаж, 14.12.2016. године поново је организована иста радионица, само овог пута за раднике наше школе. Ја сам, као репортер, присуствовала радионици и уживала помажући, а и сама украшавајући флашице, тегле и сијалице. Приметила сам нешто што ми се допало, а то је добра сарадња наставника, учитеља и помоћних радника који су међусобно размењивали салвете, лепак и четкице. Интересантно ми је било што су наставници који уче нас овог пута дошли да и сами нешто науче. Учитељица Јасна је објаснила корак по корак како треба да се ради. Врло брзо су стигли украшени послужавници и украси за јелку. Сто је био пун маштовитих радова радника наше школе.

Договорили смо се за ново дружење које је реализовано 22.12.2016. године са циљем да се направе украси који ће бити приказани на новогодишњој изложби у Центру за културу. Било је лепо и креативно као и претходног пута.

Схватила сам да добра воља и упорност могу да нам улепшају животни простор, растерају бриге и створе лепе и корисне ствари. Поред свега овога допало ми се што је учитељица Јасна поделила са свима оно што зна и уме и што је издвојила слободно време да би и ми научили нешто ново и притом уживали у томе.

Кристина Стојадиновић, V-4

Психолог, педагог, социолог - баук или подршка пријатеља

Многа деца у школи суочавају се са најразличитијим проблемима. За решавање тих проблема, поред наставника и учитеља, у школи постоје психолог, педагог и социолог. Они могу да помогну деци, али већина деце не иде самовољно. У жељи да покушам да променим овакву праксу и да пронађем одговоре на нека од питања која муче већину ученика, отишла сам да проверим да ли посета овим људима и даље треба да остане баук или заблуде и предрасуде треба одбацити и затражити помоћ када се недоумица или проблем јави.

Првог дана закуцала сам код психолога и педагога и потражила неке одговоре.

- Зашто деца не долазе код Вас самовољно, него их наставници и родитељи терају на то?

Психолог: Постоји уверење међу ученицима да је одлазак код стручних сарадника нешто страшно, тј. да код нас долазе само ученици који су урадили нешто лоше што је апсолутно погрешно уверење. Психолог, педагог и социјални радник су ту да помогну у решавању било ког проблема и да пруже сваку врсту помоћи и подршке ученицима. Улогу стручних сарадника могу дефинисати као улогу старијег друга, који има више искуства, и својим саветима ученицима олакшава период школовања у основној школи. Велики број ученика и након завршетка осмог разреда долази да се посаветује са нама, јер су у нама видели искрене пријатеље.

Педагог: Евидентно је да стручну службу школе посећују, углавном они ученици који се не понашају у складу са школским правилима понашања или показују недовољна постигнућа. Међутим, почевши од 2016/17. године приметно је да одређени број ученика самоиницијативно долази тражећи стручну помоћ и подршку педагога, због проблема у учењу, и то првенствено ученици петог разреда, који се адаптирају на предметну наставу. Они који имају проблеме у односима са вршњацима или проблеме у породичном окружењу обраћају се психологу, односно социологу школе. Оно чему ће педагошко-психолошка служба тежити у предстојећем периоду јесте да се код ученика сузбију те предрасуде које постоје, да се ученици охрабре да се самостално обраћају сарадницима уколико имају било каквих недоумица и проблема.

- Сигурна сам да би већина ученика волела да пита психолога - како прићи симпатији и шта рећи.

- На ово питање не постоји универзални одговор. Када је емоција која се према симпатији осећа искрена, речи дођу саме, и не постоји ништа што нас може спречити да своја осећања покажемо особи до које нам је стало.

- Како не посустати након неуспеха - лоше оцене или ниже оцене од очекиване?

Психолог: Живот се састоји из успона и падова, успеха и неуспеха. Један неуспех и лоша осећања због тога морамо претворити у неку нову, позитивну енергију која ће нам дати снаге да тај неуспех превазиђемо. То понекад и није тако лако, али је битно да имамо циљеве ка којима тежимо и да од њих не одустајемо. Ако се довољно трудимо и будемо упорни, ништа није недостижно.

Педагог: Не постоји ученик који није добио лошу оцену, тј. мању оцену од очекиване. Оцена је одраз тренутног стања и увек се може поправити. Зато је важно веровати у себе, у своје сопствене могућности и бити мотивисан за даљи рад како би се остварио свој максимум. Уз све то, ученик се увек може обратити за помоћ наставнику, ако је оцена резултат недовољног разумевања наученог; педагогу или психологу школе ако је одраз несигурности, односно треме која је присутна током одговарања. Оно са чиме се ученици често сусрећу јесте страх од реакције родитеља на добијену оцену. Наиме, неки родитељи имају превелика очекивања од свог детета и често буду незадовољни оценама, чиме демотивишу дете за даљи рад. У таквим ситуацијама, ученик нема унутрашњу мотивацију за свој напредак па резултати нису задовољавајући.

Више разумевања, чести разговори, толеранција за грешке, усмереност на дете, а не на своја осећања, веома су битни за даљи рад. Кроз изграђени однос поверења са родитељима, можете превазићи ове проблеме, а у томе, свакако, можете да очекујете подршку одељенског старешине или стручних сарадника школе.

- Које технике треба примењивати како би се савладао преобимно школско градиво – питала сам педагога.

- Кључни фактори успешног учења јесу мотивација, концентрација, организација и разумевање. Најважније је приступити учењу новог градива са позитивним ставом према ономе што се учи. Уз добру организацију и елиминисање оних срединских фактора, који ометају концентрацију, позитивни резултати учења су неизбежни. Врло је важно пажљиво слушати предавања наставника. Уколико кренете са учењем релативно брзо након слушања предавања, биће вам потребно много мање времена за савладавање одређеног градива, а успех је неизбежан. Трудите се да учите у континуитету - без прескакања лекција, повезујете ново градиво са претходним, и са примерима из свакодневног живота, јер на тај начин себи олакшавате усвајање нових знања. Усталите своје време и место учења, усвојите одређени ритам учења са више краћих

пауза, и након успешно савладаног градива наградите себе активношћу која вам прија – дружење са вршњацима, разговор са родитељима, шетња, играње игрица и слично.

- Како превазићи социјалне разлике – било је прво питање за социолога.

- Промене у друштву утицале су на појаву првих социјалних противуречности. Све друштвене промене преливају се и утичу и на школу. Различитим пројектима као што је набавка бесплатних уџбеника, плаћање превоза за све ученике-путнике, наградне екскурзије, стипендије, све до покушаја увођења униформи за ученике, Министарство просвете, науке и технолошког развоја покушава да делује у правцу смањивања социјалних разлика.

- Чињеница је да постоји проблем у прихватању деце ромске националности. Ко је одговоран за то и ко би по Вашем мишљењу могао највише да утиче да се тај проблем реши?

- Развијање толеранције је задатак свих запослених у школи, учитеља, наставника, али и родитеља. Сви учесници школског живота треба да помогну да потребе сваког детета буду уважене у школи.

Министарство просвете науке и технолошког развоја кроз различите превентиве али и афирмативне програме покреће промене у позитивном правцу. Последњи пример је уписивање ученика у средње школе, при чему приликом пријаве за упис ова категорија ученика добија одређени број бодова, као подстицај да настави школовање. На крају, кључ свих промена јесте **квалитетно образовање за сву децу**. Ако се питамо ко је одговоран и како проблем можемо да решимо треба свако од нас да пође од себе.

Мислим да би деца и са најмањим проблемом требало да оду на кратак разговор са стручним сарадницима школе, јер такви разговори опуштају. Док сам их интервјуисала, толико сам се опустила да ми је тих четрдесет и пет минута прошло као пет минута. Осим што смо причали о темама за часопис, причали смо и о мом бившем одељењу и било је лепо сетити се тих дивних тренутака.

Интервју припремила
Ирена Пешић, V-1

Са часа одељењске заједнице - Из тегле врлина

Пријатељство

Пријатељство је добар однос поверења и блискости међу људима.

Пријатељство може постојати и између човека и животиње.

Свако бира пријатеља према себи, према својим схватањима и размишљањима. Међу пријатељима нема љубоморе и себичности. Пријатељ је ту да те разуме и у добрим и у лошим тренуцима. Пријатељска љубав је несебична и никад не престаје. Радован ми је најбољи пријатељ. Једног дана у школи сам изашао на велики одмор. Потрчао сам, саплео сам се на неки камен и пао. Радован је потрчао према мени и питао ме је да ли сам добро. Рекао сам му да јесам. Помогао ми је да устанем. Пријатељи помажу својим пријатељима у невољи. Има још пуно примера у којима сам помогао Радовану и Радован мени. Када говорим о пријатељству не могу да не поменем шармантно пријатељство између чича Петсона и његовог мачка Финдуса у романима Свена Нурдквиста. Препоручујем свим мојим другарима да читају књиге Свена Нурдквиста ако желе да науче више о пријатељству.

У животу срећемо много различитих људи. Само прави пријатељи остају заувек са нама, у срцу. Искрено пријатељство је чврсто и неуништиво

Петар Митић, II-1

Учинио сам добро дело

Човек је срећнији када учини добро дело, када некоме помогне.

Био је кишовит дан. Враћао сам се са мојим другом Петром из школе. Он је отишао својим путем, а ја продужио према Дому културе. Чекао сам зелено светло на семафору. Крај мене је стајала бака са штапом у руци и торбом пуном јабука. Када смо кренули преко зебре, бака се оклизнула и пала. Све јабуке су се просуле по бетону. Потрчао сам ка баки, помогао јој да устане, додао штап и превео је на тротоар. Брзо сам сакупио јабуке и напунио торбу. Бака ми се захвалила. Пољубила ме у косу, а затим ми је поклонила неколико јабука. Пресрећан сам дошао кући.

Увек треба помоћи људима у невољи, јер наше мало, њима много значи, а ми се при том много лепше осећамо.

Пешић Тадија, II-1

Поштовање

Поштовање је врлина која подразумева уважавање некога.

Поштујемо некога када је добар и вредан. Можеш да поштујеш и нечије мишљење. Поштујемо обичаје да би сачували нашу традицију. Према старијима показујемо поштовање тако што им помажемо и љубазни смо према њима.

У школи показујемо поштовање према учитељици тако што је слушамо.

Родитеље поштујемо тако што се трудимо да испунимо своје обавезе у кући.

Када поздравимо комшије у пролазу указујемо им поштовање.

Дина Радић, II-1

Фестивал првоизведених представа

Ученици наше школе нису активни само у школским активностима већ прате и учествују у свим културним манифестацијама нашег града. Недавно су уживали у представама најпознатијих позоришта Србије.

Од 22. до 27. новембра у нашем граду, одржао се велики Фестивал првоизведених представа под слоганом „Позориште је сан на јави“. Фестивал је отворен представом „Воз“, писца Кормака Макартија, у извођењу ансамбла позоришта Звездара театара из Београда.

Режију ове врло интересантне представе потписао је наш прослављени филмски и позоришни глумац Војислав Брајовић, коме је ово уједно и редитељски првенац. Он је уједно и главни глумац ове представе, а његов партнер на позорници био је Сергеј Трифуновић.

Представа говори о два потпуна незнанца, од којих је један верник, а други атеиста. Главни ликови су црнац - бивши затвореник и велики верник, кога глуми Сергеј Трифуновић и професор, белац - атеиста и велики заљубљеник у културу и уметност, кога у представи игра Војислав Брајовић.

На почетку представе, професор је покушао да се убије, али га је спасио бивши затвореник и довео у своју кућу. Након што се професор пробудио, био је затечен и није знао где се налази. Пробудила га је песма његовог домаћина, која је говорила о Исусу. Тада је дошло до препознатљивог сукоба верника и атеисте око тога како је свет настао. Свако је држао своју страну.

Редитељ и главни глумац ове представе био је расположен за један кратак разговор.

- Какав је осећај бити и редитељ и глумац у истој представи?

- Врло одговоран осећај. Имаш један објективан проблем – немаш никога ко ти каже да ли је боље овако или је боље онако. Морам да имам и неког на сцени и тамо неког, ко ме глада, а то сам ја истовремено.

- Каква је атмосфера и како су Вам се свидели гледаоци?

- Добра атмосфера..., наравно, то је Фестивал. Фестивал у вашем граду је јако занимљив, драгоцен јер је то редак Фестивал праизведбе на који бисте ви требало бити поносни.

- Да ли сте још у детињству препознали свој таленат?

- Као ученик, стално сам посећивао позориште, и пре него што сам пошао у школу, често сам рецитовао. Мислим да је п о з о р и ш т е ј е д н а о д најзначајнијих уметности која постоји зато што је то спој разних уметности.

- Како Вам се свидела представа?

- Публика треба да одговори на ово питање, јер је она та којој представа треба да се свиђа.

Ђорђе Петровић, VII-1

Планинарење

Велики број ученика наше школе сваки викенд проведе у природи уживајући у освајању планинских врхова, природним благодетима и међусобном дружењу. Овакав вид дружења траје годинама уназад захваљујући наставнику географије Бериславу Трајковићу.

Идем на планинарење од шетог разреда и освојила сам многе врхове попут Оштре чуке, Грзе, Ртањ, Рујевице, Буковика, Скробнице итд.

Сваки успон је посебан на свој начин, али је најјачи утисак на мене оставило пењање на Ртањ. Више пута сам тамо била са родитељима, али је доживљај посебан када се иде са другарима из школе.

Пошли смо из села Мужинац у раним јутарњим часовима. Ртањ има специфичан купасти облик који подсећа на пирамиде, египатске гробнице фараона. Највиши врх Шиљак представља феномен крашког рељефа.

Северна страна је прекривена густим шумама, ловиштима и пашњацима са бројним изворима питке воде. Мало смо се бојали да не сусретнемо неку дивљу свињу, јер смо на путу могли да видимо и понеку срну. Путем смо опазили разне врсте биља, а посебно смо брали биљку од које се прави познати ртањски чај који се пуно користи у лечењу болести грла.

Сам успон ми је био интересантан због многобројних легенди и предања која се везују за ову планину, која је због тога привлачила многе научнике света. Деценијама се о Ртању испредају приче да се унутар ње налазе ванземаљци и да се ноћу могу видети светлеће кугле и необичне летелице које је облећу. Некада је на самом врху била мала капелица посвећена Светом Ђорђу, која је подигнута у знак сећања на власника рудника Јулијуса Мунха, али су је трагачи блага динамитом срушили, верујући да је у њеном темељу сазидао благо ове породице.

Привучени мистеријом и лепотом ове планине нисмо ни осетили да је сунце већ зашло и да је време за повратак.

Пуни утисака напустили смо Ртањ и из аутобуса посматрали како нам се губи из видика чудесна планина чије геометријске законитости делују као дело људске руке направљено пре много хиљада година.

Јана Јонић, VII-4

„Природа је једина књига која на свим листовима нуди много садржаја.“

Гете

„Природа воли да се окружи тајнама.“

Хераклит

„Не оптужуј природу! Она је све учинила, а сад ти учини своје.“

Милтон

„Путовања вас прво оставе без речи, а онда вас претворе у приповедача.“

Ибн Батута

Песма или прича међу песницима

На 19. Републичком књижевном фестивалу „Гордана Брајовић“ – *Песма међу песницима*, одржаном 20. априла 2016. године у Дому културе у Алексинцу, у организацији „Центра за културу Алексинац“ и „Вечерњих новости“, ученици наше школе постигли су изванредне резултате.

Прву награду за прозни рад у узрасту од V до VIII освојила је Милица Миленковић, ученица VII разреда, за прозни рад „Чаробни свет библиотеке“.

Похвалу за прозни рад „Читајући *Малог Принца* схватила сам да је свет у ствари врло једноставан“ у истој категорији, добила је Јована Митић, ученица VII разреда.

Похвалу за прозни рад „Чудна огрлица“, у узрасту од I до IV разреда добила је Јања Лукић, ученица IV разреда.

Надамо се да ће наши ученици и на предстојећем двадесетом сусрету освојити запажене резултате својом креативношћу.

Лена Шолн, VIII-3

Чаробни свет библиотеке (прва награда за прозни рад)

Мирис књига је чаробан, испуњен љубављу, срећом, сузама. Отварам књигу, а у њој проналазим перо неке чудне птице... Боје су му скоро избледеле. Црвена се претворила, скоро па у светлорозе, а жута и наранџаста се скоро не виде. Перо враћам у књигу и почињем са читањем. Стижем до стране 192, а на врху странице је исписано „Дарко воли Маријану“. Испод тога написан је датум 23. 1. 2008. Већ на следећој страници подвучено је доста тога, као на пример „...Волим те, не желим без тебе да живим, могу, али не желим...“ Као да смо повезани. Та особа, која је подвукла неке од реченица, има исти укус као ја.

Страна 201...не, ипак, не, те странице нема. Изгледа као да је поцепана у једном лаком потезу, али већ на 203. пише да странице нема јер је написано име дечака у ког се особа која ју је исцепала заљубила. Крај књиге, на корици је залепљен број, а испод њега име. Затварам књигу, а из ње на под испада цедуљица са поруком „Ана воли Сашу заувек“. Враћам књигу на полицу у центру библиотеке. Већ размишљам о следећој. Да ли можда следећа књига коју планирам да узмем има неку своју, још занимљивију причу о читаоцу.

На једној полици исписан је стих „Поезија је оно што се изгуби у преводу“ – Роберт Фрост. Пружим руку ка једној њеној књизи, али ме са другог краја повуче неки слатки мирис. Подсетио ме на мирис колача од малине, вишње или купине, али не. Не, то ме само на тренутак обмануо мирис књиге розе корица и излизаног наслова. Није баш за читање – већина страница је исцепано. Враћам се књизи од које малочас одустадох. Ношена немиром и знатижељом, узбуђењем истраживача, поносом ратника, сигурношћу мисионара носим је у свој дом. Живеће ту неко време док се добро не упознамо, делићемо лејзи бег, ђаскати до касно у ноћ, а онда се мисија наставља. Ко зна колико књига са оригиналном причом чека баш мене. Размишљам да их прочитам што више, а и да им се после, по потреби, враћам. Нисам веровала колико је истина кад кажу да се једна иста књига на различитом узрасту другачије чита. Зар то није права чаролија?!

На расанку ћу, одлучила сам, из џепа извадити папирић на коме пише „Књига са пуно љубави и без имало мржње“.

Милица Миленковић, VIII-1

Читајући „Малог принца“ схватила сам да је свет у ствари врло једноставан (похвала за прозни рад)

Много људи је прочитало роман „Мали принц“. Они знају да је он дечак плаве косе који својом појавом доноси доброту и радост. Они заправо не верују у њега. Виде га само као лика из савремене бајке-романа.

За мене и сву децу овога света која су прочитала или чула причу о „Малом принцу“ он је много више од тога. Он заиста постоји. Мали принц је у свакоме од нас. Заправо је то оно што нас чини људима. Због тога смо жељни да волимо и будемо вољени.

Мали принц је мене научио веома битним стварима које могу улепшати живот и учинити свакога да се осећа посебно. Његове пустоловине прожете су хумором што их чини још примамљивијим. Успео је да допре до дечијих срца и помогне им да схвате да одрасти не значи променити се. Одрасти значи сазрети, али не и заборавити шта је то што живот чини прелепим. То су љубав и пријатељство.

Мали принц можда јесте мало и крхко биће, али он зна нешто што многи одрасли људи не знају, а то је да је у животу једино могуће пронаћи своју срећу ако прихватиш себе таквог какав јеси. Само тако ће те твоји ближњи волети и поштовати, јер све што је битно видљиво је само срцем.

Јована Митић, VIII-1

Чудна огрлица (похвала за прозни рад)

У једној радњи, не баш познатој, накит је продавала једна госпа по имену Антоанета. Код ње скоро да нико никада није улазио, јер није имала превише ствари.

Једног суморног дана мајка и ћерка су ушле у продавницу. Девојчица је била задивљена једном необичном огрлицом и колико год да је мајка позивала да крену, девојчица стајаше као опчињена.

-Мама, ја хоћу огрлицу! – повика девојчица док ју је мајка неприметно вукла за руку како би изашле из радње.

Девојчица није престајала да моли и у једном тренутку се отрже и поново уђе у продавницу. Чим стаде испред огрлице, обузе је нека милина. Са љубичастим кристалима и жутим изресцима, огрлица је сијала нестварним сјајем. Антоанети се јако допаде девојчина моћ запажања за необичне ствари па јој је поклони на њено запрепашћење и одушевљење. Уз огрлицу је ишао и цвет, необична љубичаста ружа златастих крајева латица, као и упозорење добре продавачице :

- Кад год скинеш огрлицу, са цвета ће пасти једна латица, а када све латице буду отпале, огрлица ће се закључати. Буди пажљива и одговорна – упозори је још једном госпа добра срца. Девојчица оде са осмехом и уз поздрав. Време је пролазило и девојчица се мењала.

Након неколико година почела је чешће да скида огрлицу како би ускладила украсе уз гардеробу. Заборавивши да је са руже отпала и последња латица, сада већ девојка, намести огрлицу која поче да је стеже. Покушавала је да је скине, али на крају схвати да се закључала и сети се Антоанетиног упозорења. Брзо истрча и оде госпи добра срца. Ушавши у већ запуштену радњу, уплашена девојка постиђено заплака пред Антоанетом:

-Нисам Вас послушала. Извините. Била сам неодговорна и непромишљена. Ви, сигурно, имате кључ за ову чудесну огрлицу!?

-Да ли имаш ружу коју сам ти дала- упита Антоанета.

-Не. Одавно сам је бацила пошто су све латице отпале.

Антоанета је покушавала да откључа огрлицу на све могуће начине, али безуспешно. На крају стисну љубичасти кристал клештима, а он тада поцрне и огрлица паде на под. Истог трена Антоанета паде на кревет и увену као и ружа пошто изгуби све своје латице.

Девојка је била запрепашћена. Тек сада је схватила неозбиљност својих поступака. Читавог живота памтиће огрлицу и добру Антоанету, али ће се и према драгоценостима, какве год да су и од чега год да су, односити са посебном пажњом, јер свака од њих има своју душу и неку скривену причу.

Јања Лукић, V-5

Најбољи међу најбољима

У школској 2015/2016. години, укупно 143 ученика наше школе освојило је једно од прва три места на разним такмичењима од општинског до републичког нивоа.

У част седамнаесторо учесника републичких такмичења, 6. јуна 2016. године, приредили смо пригодну свечаност са нашом наставницом српског језика Сандром Ђорђевић. У програму су учествовали ученици VII разреда. Атмосфера је била веома опуштена и занимљива. Зборница наше школе била је пуна поносних, срећних и задовољних родитеља који су уживали у јако садржајној приредби. Приредба је обухватала мали драмски приказ Нушићеве *Госпође министарке*, музичке нумере и кратак интервју са сваком од републичких такмичара. Овом приликом учесници су добили похвалнице и књиге.

Признања осталим ученицима, који су постигли изванредне резултате на општинском и окружном нивоу била су уручена од стране одељењских старешина на родитељском састанку 28. јуна 2016. године.

Лена Шолн, VIII-3

Међу стиховима или математичким задацима

Ако се о нечијој успешности може говорити на основу освојених награда, онда с пуним правом можемо рећи да је Катарина Стојадиновић, сада већ ученица шестог разреда, једна од најуспешнијих у нашој школи током 2016. године.

Априла 2016. године, на републичком такмичењу из математике „Мислиша 2016“ у Архимедесовој математичкој школи у Београду, освојила је **прву награду** са максималних 25 поена. Велики успех из математике је остварила и на међународном такмичењу „Кенгур без граница“ као и на Математичком турниру у Београду са освојеном другом наградом и сребрном медаљом.

Да математичка генијалност често значи језичку и литерарну надареност потврдила је ова млада математичарка на литерарном конкурс у „Деца међу нарцисима“, који је организовао Културни центар из Чајетине, освојивши прву награду за најбољи литерарни рад. Награда је уручена на Златибору, 23. маја 2016. године.

Пуно успеха у даљем раду и још боље резултате, и Катарини и њеној наставници математике Зорици Иванчевић, жели редакција „Основца“.

Ирена Пешић, V-1

Мама и тата, да ли сте и ви некад били млади

Можда је смешно,
Ал' није лако,
Моле ме родитељи,
Ајд' успори, полако.

И цео дан тако.

Тек кад дође лето,
А они ће рећи:
Толико је вруће,
Ајд' седи код куће.

Да, да, то је тако,
Ако претера од родитеља свако.

Ланчано, сваког дана,
Иста прича међу нама.

Стигне нам распуст,
Тек ће они:
Ево ти учи,

И с радом не клони.

Ваздан нешто читам, пишем,
И малтене не дишем.

Некад се, мислим:
Е, овог нигде нема,
Кад родитељи муче дете,
А оно неће
Да се за школу спрема.

Било да је лето,
Или зима,
Лепота је посетити другаре
И дружити се с њима.

Мојим родитељима,
Лепо постављам питање јасно:
А ако и ви имате сличан проблем,
Дајте им да прочитају почетна слова
И нека вам одговоре гласно.

Катарина Стојадиновић, VI-4

Првонаграђена песма на литерарном конкурс у „Деца међу нарцисима“ у Чајетини, маја 2016. године

Наградна екскурзија

Најуспешнији такмичари Основне школе „Љупче Николић“ награђени су због запажених резултата на такмичењима из различитих области једнодневном екскурзијом. Према одлуци Ученичког парламента релација за поменути екскурзију је наравно Београд, а датум извођења је 22.6.2016. године.

Аутобуси су пуни. Сви ученици су ту, од првог до осмог разреда, заједно са предметним наставницима и учитељима. Ишчекује се полазак за Београд. Дружења су још од раног јутра почела.

Штафете у Кући цвећа

Прва дестинација планирана за посету је Музеј „25. мај“ и Кућа цвећа. Када смо ушли у Кућу цвећа прво што се могло уочити, а по чему је уједно и позната, био је гроб чувеног председника бивше СФРЈ, Тита. У холу поред гроба су наређане многобројне штафете различитих облика и материјала које су привукле пажњу свих присутних. Нешто ниже, у мањој згради, изложени су неки од сачуваних поклона које је Тито добијао од многобројних државника из целог света. Све ствари су јако вредне и посебне, али једна ми је привукла највећу пажњу. Био је то камен са Месеца који је добио од Нила Амстронга. Након обиласка, отишли смо у Музеј и одгледали кратак филм о председнику Југославије. Нама ученицима није било превише интересантно јер нисмо пуно тога разумели, али се нашим наставницима јако свидело зато што их је подсетило на њихову младост кад су они, као сада ми, ишли у школу и одрастали и васпитавали се у духу Тита и социјализма.

За нас је била занимљивија следећа дестинација. Били су то стадиони „Звезде“ и „Партизана“. Приметила сам да се скоро свим ученицима допало. Иако не волим и не пратим спорт било је и мени лепо јер никада нисам посетила тако велике стадионе.

За такве као што сам ја постојала је и трећа дестинација, а то је Спомен-музеј Иве Андрића, нашег најпознатијег књижевника и добитника Нобелове награде. Ту смо имали прилику да видимо како је изгледао његов дом, али показали су нам и нека његова дела као и документа са оценама када је био основац. Иако је имао и јединица и двојки, ипак је постао нобеловац. То ме је одушевило, јер сам схватила да оцена није мерило знања и вредности човека.

Амбасадорска униформа
у Спомен-музеју Иве Андрића

Из Музеја смо право отишли у Кнез Михајлову улицу и имали пар сати слободног времена.

Наша последња дестинација био је Храм Светог Саве. Ту смо се кратко задржали и тиме завршили нашу наградну екскурзију.

Све ми се допало, а поготово дружење и време проведено са пријатељима. Трудићу се да и у будуће остварим одличне резултате на такмичењима и посетим још нека интересантна места као што су ова, јер како каже Свети Аугустин: „Свет је књига. Ко не путује, чита само једну страницу.”

НАЈУСПЕШНИЈИ ТАКМИЧАРИ

Војиновић Анастасија I шах опш. 1. место реп. учешће
Ђокић Ленка I шах опш. 2. место пливање окр. 3. место

Димитријевић Урош II шах опш. 1. место
Димић Данило II шах опш. 2. место
Живановић Јана II шах опш. 3. место

Аврамовић Меланија III математика опш. 2. место
Барјактаровић Катарина III математика опш. 2. место мислиша окр. похвала
смотрa рецитатора опш. 1. место окр. учешће

Стојадиновић Кристина IV математика опш. 1. место окр. похвала кенгур без граница међ. похвала
Нур Лука IV математика опш. 1. место окр. похвала кенгур без граница међ. похвала
Дикић Мина IV математика опш. 1. место окр. похвала мислиша окр. похвала
Недељковић Миља IV математика опш. 2. место окр. 3. место мислиша окр. похвала
Ђокић Павле IV математика опш. 2. место пливање окр. 2. место
Ињац Матеа IV математика опш. 2. место
Мирковић Анђела IV математика опш. 2. место окр. похвала
Стаменковић Лазар IV математика опш. 2. место окр. похвала мислиша окр. 3. место
Тасић Софија IV математика опш. 2. место шах опш. 1. место реп. учешће
Милошевић Немања IV математика опш. 2. место
Илић Маша IV математика опш. 3. место
Милутиновић Нина IV математика опш. 3. место окр. 3. место
Јојић Душан IV математика опш. 3. место
Смиљковић Лазар IV математика опш. 3. место
Вуковић Ана IV математика опш. 3. место
Маткић Дуња IV математика опш. 3. место
Васић Дора IV математика опш. 3. место
Илић Петра IV математика опш. 3. место
Јовић Михајло IV математика опш. 3. место
Пешић Ирена IV математика окр. похвала мислиша окр. похвала
Алексић Лука IV мислиша окр. похвала
Миленковић Миљана IV мислиша окр. 3. место
Живановић Петра IV мислиша окр. похвала шах опш. 2. место
Лукић Јања IV мислиша окр. похвала
Мијалковић Сара IV мислиша окр. похвала
Миленковић Анастасија IV мислиша окр. похвала
Динић Мартин IV шах опш. 2. место

Стојадиновић Катарина V математика опш. 1. место окр. 2. место мислиша окр. 1. место реп. 1. место кенгур без граница међ. 1. место српски језик опш. 1. место окр. 2. место историја опш. 1. место окр. 2. место
Матејевић Мила V математика опш. 3. место окр. 2. место српски језик опш. 2. место окр. 2. место
Лазих Ива V мислиша окр. похвала
Милосављевић Јана V мислиша окр. похвала
Митић Миња V мислиша окр. похвала
Рогановић Исидора V српски језик опш. 3. место биологија опш. 3. место окр. 2. место
Марјановић Нева V историја опш. 2. место
Радојевић Милица V историја опш. 2. место
Недељковић Софија V историја опш. 3. место
Стефановић Јован V биологија опш. 3. место
Матија Стојковић V биологија окр. 2. место
Павле Николић V биологија окр. 2. место
Божидар Митић V биологија окр. 2. место
Огњен Стоичков V биологија окр. 2. место
Милош Здравковић V биологија окр. 2. место
Златковић Данијела V шах опш. 2. место
Стојановић Кристина V шах опш. 1. место
Јована Вељковић V Шта знаш о саобраћају опш. 1. место окр. 3. место
Пешић Мина V Шта знаш о саобраћају опш. 3. место

Марковић Миљана VI српски језик опш. 3. место физика опш. 2. место окр. 2. место реп. учешће
Богдановић Андрија VI историја опш. 3. место биологија окр. 3. место
Костић Јелена VI биологија окр. 2. место
Најдановић Јана VI биологија окр. 3. место

Јовановић Лазар VII мислиша окр. похвала физика опш. 2. место окр. 3. место реп. учешће
Младеновић Емилија VII српски језик опш. 2. место историја опш. 2. место окр. 3. место реп. учешће биологија реп. учешће
Јовић Сара VII српски језик опш. 2. место
Аранђеловић Јована VII српски језик опш. 2. место историја опш. 1. место
Илић Анђела VII српски језик опш. 2. место
Стаменковић Јована VII српски језик опш. 3. место
Костић Павле VII смотрa рецитатора опш. 1. место окр. учешће
Мирчић Магдалена VII историја опш. 2. место
Стојановић Марко VII историја опш. 2. место биологија окр. 2. место
Станковић Ива VII француски језик опш. 3. место окр. учешће
Манчић Анђела VII физика опш. 1. место окр. 2. место реп. 3. место
Милошевић Милица VII физика опш. 3. место
Стошић Владана VII физика опш. 3. место
Митић Јована VII географија опш. 1. место
Милошевић Коста VII географија опш. 3. место биологија окр. 2. место
Петровић Емилија VII биологија окр. 1. место
Димитријевић Иван VII биологија окр. 2. место
Сандра Петковић VII биологија окр. 2. место
Вељко Ђорђевић VII биологија окр. 2. место
Дамјанић Милан VII Тесла инфо куп окр. учешће
Ружић Димитрије VII Тесла инфо куп окр. учешће
Живадиновић Лазар VII Тесла инфо куп окр. учешће
Стошић Владана VII одбојка опш. 1. место
Радисављевић Дара VII одбојка опш. 1. место
Милошевић Ива VII одбојка опш. 1. место

Милојковић Анастасија VIII српски језик опш. 2. место
Радовановић Анђела VIII српски језик опш. 2. место окр. 3. место књиж. олим. опш. 2. место окр. 2. место реп. учешће
Милојковић Милица VIII српски језик опш. 2. место смотрa рецитатора опш. 2. место окр. учешће
Станојевић Невена VIII српски језик опш. 3. место
Поповић Лазар VIII књиж. олим. опш. 2. место окр. 3. место
Тодоровић Софија VIII књиж. олим. опш. 2. место окр. 2. место
Кувелић Петар VIII књиж. олим. опш. 2. место окр. учешће
Јвановић Катарина VIII књиж. олим. опш. 3. место окр. учешће историја опш. 3. место
Шта знаш о саобраћају опш. 1. место окр. 2. место
Цветковић Душан VIII енглески језик опш. 3. место окр. учешће Тесла инфо куп окр. учешће
Ђукић Марко VIII енглески језик опш. 3. место окр. 3. место реп. учешће
Ђорђевић Нађа VIII историја опш. 2. место одбојка опш. 1. место
Костић Матеја VIII историја опш. 3. место
Савић Матеја VIII историја опш. 3. место
Радовић Марија VIII географија опш. 1. место
Берић Даница VIII биологија опш. 1. место окр. 2. место
Митровић Марија VIII биологија опш. 3. место окр. 3. место
Ђорђевић Огњен VIII биологија окр. 2. место
Јовановић Андрија VIII биологија окр. 3. место
Милетић Ђорђе VIII биологија окр. 3. место
Ристић Алекса VIII шах опш. 1. место мали фудбал опш. 1. место окр. 2. место
Костић Михајло VIII Тесла инфо куп окр. учешће
Гогих Андрија VIII Тесла инфо куп окр. учешће
Алексић Вељко VIII Тесла инфо куп окр. учешће одбојка опш. 1. место
Златковић Вук VIII Тесла инфо куп окр. учешће
Андрејић Павле VIII Тесла инфо куп окр. учешће
Голубовић Никола VIII Тесла инфо куп окр. учешће
Нур Матеја VIII одбојка опш. 1. место
Радисављевић Павле VIII одбојка опш. 1. место
Косовац Илија VIII одбојка опш. 1. место
Петрушић Вук VIII одбојка опш. 1. место
Токић Милица VIII одбојка опш. 1. место
Марковић Анђела VIII одбојка опш. 1. место
Максимовић Софија VIII одбојка опш. 1. место
Алексић Јована VIII одбојка опш. 1. место
Николић Бојана VIII одбојка опш. 1. место
Миленковић Сташа VIII одбојка опш. 1. место
Пешић Филип VIII мали фудбал опш. 1. место окр. 2. место
Лазих Остоја VIII мали фудбал опш. 1. место окр. 2. место
Цандер Марко VIII мали фудбал опш. 1. место окр. 2. место
Богдановић Јован VIII мали фудбал опш. 1. место окр. 2. место
Поповић Јован VIII мали фудбал опш. 1. место окр. 2. место
Нисић Огњен VIII мали фудбал опш. 1. место окр. 2. место
Новковић Никола VIII мали фудбал опш. 1. место окр. 2. место
Младеновић Илија VIII мали фудбал опш. 1. место окр. 2. место
Младеновић Данило VIII мали фудбал опш. 1. место окр. 2. место
Милосављевић Теодора VIII Шта знаш о саобраћају опш. 2. место

Збогом, шарени дани

Последњи наставни дан за наше осмаке, односно генерацију 2001, био је 1. јун 2016. Тог дана, са почетком у 11 часова, одржан је свечани састанак свих ученика и наставника наше школе. У њихову част, изведен је мали драмски комад „Збогом, шарени дани“, за који су текст, музику и режију осмислили и написали ученици осмог разреда са својом наставницом српског језика Милицом Вилчек.

На крају програма уприличено је и једно изненађење за наше осмаке и њихове наставнике – свако је добио на поклон магнет у облику срца и паметни колачић (у сваком колачићу налазила се нека од мотивационих порука за мале матуранте као и за њихове наставнике).

Традиционално фотографисање осмака организовано је испред школе, већ сутрадан, на велико задовољство ученика и родитеља.

Летња прича једног свица

Златна њива,
сунце врело
за жетву се
спрема село.

Један свитац
грицка сламку
мирно лежи
на пропланку.

Бриге нема,
мирно спава,
чека ноћ
да обасјава.

Комбајн ради,
жито сече
и на свица
он налеће.

Не зна шта га снаће то
у цаку се наш'о он.
Нема наде да изађе
док до млина он не дође.

Млинар виде малог свица,
зауставља камен тешки
- избави се свитац мали
млинару се он захвали.

Елена Милошевић III-4

Песма је награђена
на Пекарским данима

Зима

Долази нам зима
И драго је свима.
Чак и зека бели
Њој се весели.

Снег полако пада
Изнад нашег града.
Пећ у соби греје
А бака се смеје.

Све се забелело
Па је дете весело.
Утабана стаза
Чека Деда Мраза.

Лара Лазаревић, III-2

Бело је све

Пао је снег
и покрио брег.
Бели се све
и пахуље две
што ми на нос стале
и полако нестале...
Нестале и пале
и у снегу застале
и у грудви остале
па опет беле постале.

Михајло Милојковић, III-2

Мој свет

Мој свет је леп,
леп је као цвет.
У мом свету сви се радују,
у мом свету деца не гладују.
У мом свету музика свира,
а песме птичица бира.
У мом свету само је радост и срећа,
од љубави деца су све већа и већа.

Вера Ђорђевић, II-1

Снег веје, зима долази

Снег веје, зима долази,
Поново се јелка кити.
Играмо се, грудвамо се,
Санкања ће опет бити.

Кад зазвони, школско звоно,
излазимо сви на снег
па журимо и јуримо
ко ће први сад на брег.

Свуд около грудве лете
и падају дечје капе,
снег је дубок па се види
где су прошле мајке шапе.

Почиње да пада мрак
санке јуре као змај
ја радосно идем кући
да попијем топли чај.

Данило Димић, III-2

Мој љубимац

Много волим куце, маце
они су за мене фаце.
Крај шпорета мачак преде
мада воли и да гребе.

По дворишту куца скаче
кад је сама она плаче.
Кад год њих ја погледам,
знам да никад нисам сам.

Оштар слух и њушка мека
опазе ме из далека.
Трчи мачак, јури пас,
увек кад ми чују глас.

Страхиња Стошић, IV-1

Уметничка слобода

Нестајем
 Стварају ме
 Ево
 Моја прва боја
 Видим плаву помешану белом
 И сиву помешану љубичастом
 Ствара ме
 Гледа у мене
 Девојка са кристално плавим очима
 Бисерним осмехом
 Ствара ме
 Лаганим потезима своје уметничке слободе
 Преко платна ставља моје лице
 Моју косу
 Моје тело
 Створила ме је
 Гледа ме као ремек-дело
 Да, ја сам њена уметничка слобода

Водена књига

Прича крај воде
 У изгубљеном краљевству
 У потпуно плавој књизи
 Писао је дечак
 Очигледно, маштао је о води
 Чitam, читам, не престајем
 Долазим до дела приче
 Где све што је плаво прелази у сиво
 Срећа прелази у тугу
 Одједном вода се узбуркава и нестаје
 Одлази, као да је прелазна
 Море је вуче и прича се завршава.

Милица Миленковић, VIII-1

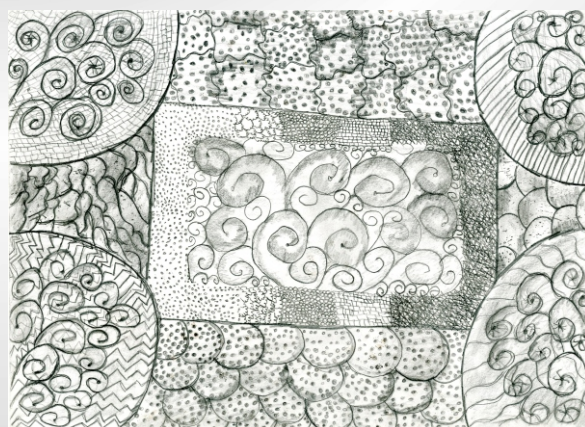
ШКОЛСКА ГАЛЕРИЈА

Јесен
 Дара Ристић, V-6

Немирно море
 Матија Котник, V-6

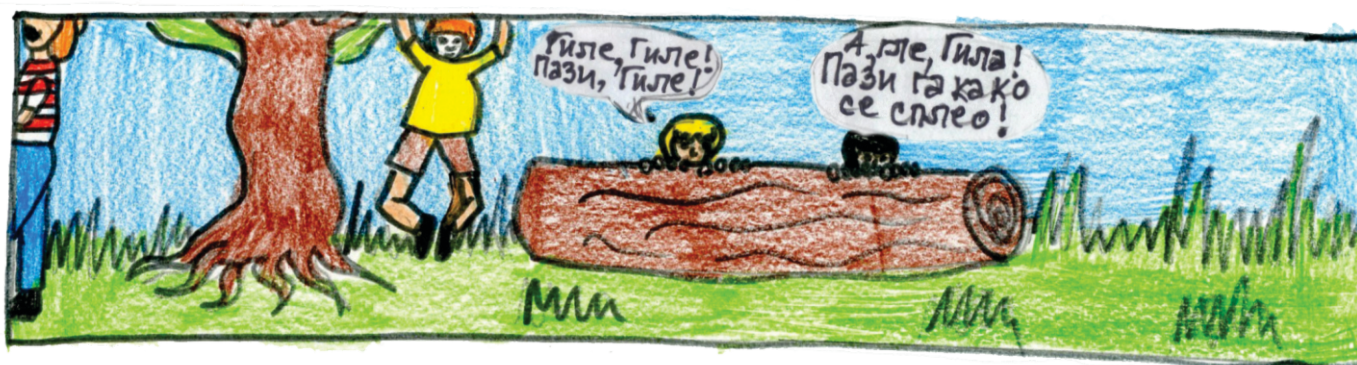

Простор
 Марија Благојевић, V-6

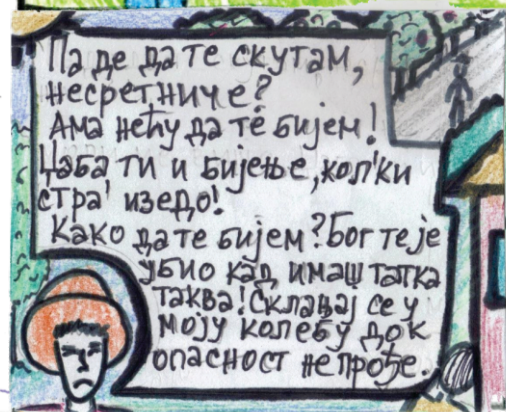
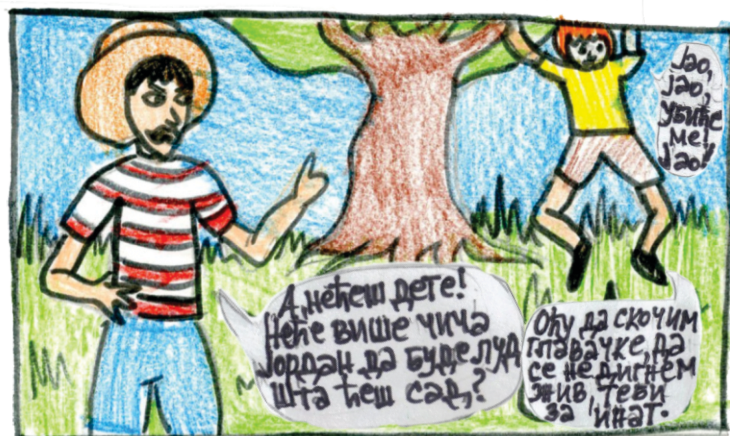

Био је говедар и пудар, фурунција и млекарија и баштованџија и ашџија... Свако га је радо звао у надрнику, јер је био поштен човек и добар. Од рода никог није имао осим унучета дила. За њега је и живео.

У јесен, кад се од узвела воћа пред очима ислика рај на земљи, није било детета које би заборавило пету бољу заповест. Не кради а сетило се, да је крадено воће најслађе. Знамунта, иако није био писмен, чича Јордан би мотрио поверено му имаће на чување, али шта су могле Аргусове очи кад је чича Јордан био, што народ каже, Адамско колено.

Сара Живић, V-3

Најуспешнији

Даница Берић VIII
ђак генерације

Катарина Ивановић VIII

Марија Митровић VIII

Лазар Поповић VIII

Коста Милошевић VII

Јована Аранђеловић VII

Иван Димитријевић VII

Емилија Младеновић VII

Анђела Илић VII

Катарина Стојадиновић V

Божидар Митић V

Матија Стојковић V

Исидора Рогановић V

Павле Ђокић IV

Мина Дикић IV

Лазар Стаменковић IV

Маџа Илић IV

Кристина Стојадиновић IV

такмичари

Софија Тодоровић
VIII

Алекса Ристић
VIII

Анђела Радовановић
VIII

Санџора Петковић
VII

Вељко Ђорђевић
VII

Павле Костић
VII

Марко Стојановић
VII

Миљана Марковић
VI

Андрија Богдановић
VI

Павле Николић
V

Мартин Динић
V

Јована Вељковић
V

Милош Здравковић
V

Мила Матејевић
V

Миља Недељковић
IV

Немања Милошевић
IV

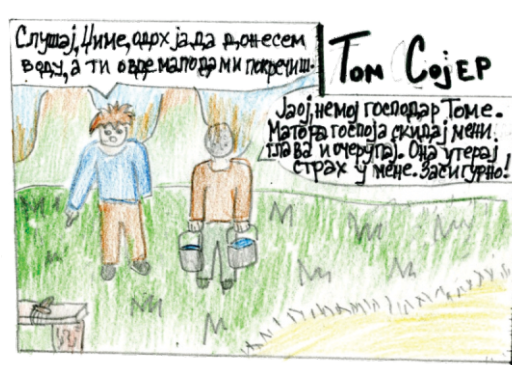
Нина Милутиновић
IV

Лука Нур
IV

Катарина Барјактаровић
III

ШКОЛСКА ГАЛЕРИЈА

Мој пас
Дара Ристић, V-6

Бела грива
Матија Котник, V-6

Воће
Димитрије Марковић, I-6

Новогодишња јелка
Марија Аџић, II-1

Свако дете има крила, ал' одрасли крила ломе

Постоји једна изрека која каже: Дечја машта може свашта. Можеш да летиш, да имаш супер моћи, да радиш чудне ствари..., али ја не сањам та крила и васиону – ја сањам да имам брата.

Још кад сам био мали желео сам да имам брата или сестру. Већина мојих другара има или брата или сестру и никад им није досадно, с њима се играју, деле слаткише, играчке. Ја често сам седим у соби. Имам телефон, компјутер, телевизор и много разних играчака, али немам с ким да их делим.

Понекад ми дођу другари и играм се са њима, али они оду кући и поново сам сам. Иако моји другови често причају како их браћа или сестре нервирају, ја бих ипак волео да имам брата, па нека ме нервира. Тада би у мом животу све било другачије.

Када легнем да спавам сањам како са братом гледам филмове, играм игрице и како идемо заједно на фудбал. Делили бисмо задње седиште када идемо на море. Можда бисмо се и посвађали и потукли, али то би кратко трајало и били бисмо опет два најбоља друга. Радили бисмо заједно све послове које ми тата зада. Причао бих му све тајне које можда не бих рекао ни мами ни тати.

Имам родитеље који ме воле и покушавају испунити све моје жеље и због тога сам срећан, али био бих још срећнијисве ми се чини да ће моја жеља остати неостварена.

Огњен Блажановић, V-3

Ђорђева зима

У моме дому
сви су насмејана лица
за једног је члана
већа породица.
Родио се брат,
Ђорђе му је име,
ал' много је мали
и плаши се зиме.
Идуће године,
када падне снег,
са мном на санкама
поћи ће на брег.
Јурићемо брдом,
снег ће све да пршти
а он ће помало
на то да се мршти.
Кад стигнемо кући, знам,
биће тешко мени:
он је много мали
да се равна мени!
Али све ће проћи
уз шољицу чаја,
своју љутњу стишаће
наша мајка Маја!

Ања Бојковић, III-2

Најдражи лик из моје породице

На свету је много различитих и занимљивих људи, али само неки од њих су нам и најдражи. Било да је то неко из наше породице, неки наш друг или другарица, комшија или комшиница, само је један посебно срцу драг. Моја најдража личност је мој брат.

Он се зове Никола. Ми га код куће од милоште зовемо Ница или Никита, а понекад Никфор, или како га моја бака зове Ницуле. Ја волим да га зовем и Николица - приколица. Иде у предшколско и ускоро ће напунити седам година. Прави је несташко плавих очију и косе.

Мој брат много воли да се игра. Најчешће су то аутићи, а да би игра деловала стварније, од коцкица најпре прави куће, а после паркинге, аеродроме, полицијске станице и друго. Он много воли и животиње. За њих прави кавезе, па их поређа тако да направи прави зоолошки врт. Стално тражи од мене да гледамо цртане филмове, да се играмо или да му читам приче. Кад је лепо време и изађемо напоље, он одмах узме лопту и крене да игра фудбал, терајући и мене да то исто учиним. Кад нас дека или тата одведу на игралиште и он понесе лопту, прво играмо кошарку, а онда фудбал. Спортови су за њега ужитак. Ретко кад пристане да се јуримо и то само ако ја јурим. Онда игра почиње и ја га јурим, јурим, јурим и никако да га стигнем. Понекад га и пристигнем, али он нагло промени правац и опет ми умакне. То је моја мала плава чигра.

Воли да црта, али се расплаче кад види да су моји цртежи лепши. Сви га онда тешимо док не смислимо неку нову игру којом бисмо се забавили.

Кад је био мали имао је коврцаву косу боје шаргарепе која је касније постала плаве боје. И сада је плава, али је равна.

Понекад се и посвађамо, и кажемо једно другом да се не волимо, али то није истина. ВОЛИМО СЕ НАЈВИШЕ НА СВЕТУ!

Невена Грујић, IV-3

Шта замерам члановима своје породице

Чланови породице су увек ту за тебе и прате те кроз живот. Пружају ти утеху када си тужан, радују се с тобом када си срећан. Поред свега имају и своје мане јер нико није идеалан.

Једна од ствари које замерам родитељима је што воде бригу о мојој соби и уредности. То ми смета јер лакше нађем ствари када су разбацане.

Слично је и са мојим братом. Он стално забада нос где му није место. Због његове знатижеље стално се расправљамо. Воли он све да зна, да чује шта сам то причала са другарицама, шта сам гледала, када ћу шта да урадим... Покушава чак и да игра улогу родитеља, а то ми се баш не допада. Понекад покушава и да ми ограничи слободно време што се често не заврши добро по њега.

Наравно, ту су баке и деда са којима проводим доста времена. Баке су задужене за две ствари, и то да ли нам је хладно, и да ли смо гладни. Ја донекле разумем ту њихову бригу, али понекад претерују. Не стигнем ни јакну да свучем, а она већ донела папуче и поставља ручак. Не буним се пуно, зато што увек спреми нешто лепо.

И поред тога што у сваком видим понеку ману и свакоме понешто замерим, увек се вратим на оно да нисмо сви савршени и да нисмо сви исти. Знам и да се посвађам с њима, али после појединачних препирки, узем и да се покајем.

Знам, такође, да би без чланова моје породице сваки дан био досадан. Не бих имала са ким да поделим радосне тренутке, да прослављам победе, празнике... Све у свему, без њих се не може.

Мила Матејевић, VI-4

Она је мој узор

Кад направимо неку штету или изговоримо глупост, родитељи нас, наравно, изгрде. Ипак, увек је ту неко ко нас разуме и убеди родитеље да не буду тако строги. Погодили сте, то је бака! Бака има дужност да чува децу, и богами, то ради врло добро. Чак и ужива у свом послу!

Моја бакица, жена средње висине и великог срца, управо је та особа. Она има кратку косу необичне, некако бордо боје. Увек је лепо очешљана. Очи су јој браонкасте. Тим топлим очима види све што се ради у соби и да ли се унуци лепо играју. Веома је брижна и пажљива. Увек када за столом неко не једе, изговори чувену реченицу: „Ако нећеш, узми да једеш!“

Јако је уредна и вредна жена. Стално са крпом у руци, ето је тек нешто брише. Онда се лати посуђа и спрема најкусније ручкове. Права је уметница у кухињи! Мислим да спрема најслађе кифлице са јабукама у читавом Алексинцу. Тек у поподневним сатима седне да се одмори или оде до комшнице. Воли и да прошета до парка.

Када је са нама, својим унуцима и унукама, прича нам како је веома важно да будемо добри људи. Упозорава нас да постоје и лоши људи и да их се треба клонити.

У животу је постигла много. Била је благајница, и то врло школована. Њу ништа није спречавало да због свог порекла са села посустане пред другима. Уз свакодневни рад у предузећу, узгајала је и децу. Мама каже да је била прилично строга у васпитању, и да сада није таква према унуцима.

Баку мора свако да има. Она је друга најважнија жена у животу деце и одраслих. Ко нема баку, није ни свестан шта све пропушта.

Данка Ђорђевић, IV-1

Када стигну родитељске казне и забране

Никада ми није било јасно зашто казне уопште и постоје. То свакако само родитељи знају.

Моји родитељи баш воле да кажњавају. Обожавају да нађу нешто што много волим и онда ми баш то и забране. Питам се да ли постоји другачији начин да ми ставе до знања да сам погрешила. Увек налазе начин да ми укажу на грешке казном, а ја то мрзим. Кажњавају ме забраном изласка, коришћења телефона, или гледања ТВ програма. Некада помислим да је боље да сакријем шта сам урадила, али они ће свакако то сазнати. Најчешће ми следе казне за лоше оцене, а оне буду безначајне. Оне трају, како они кажу „док се не загреје столица“. Е, то ми некако најтеже пада. Да ли ће казне трајати дуго, зависи у каквом су они расположењу. Некада и те како истрају у својој одлуци и дуже него што је заиста потребно. Када реше да казна траје, тако и буде. Пошто се све заврши следи реченица: „Надамо се да си из овога нешто научила.“ Ја тада размишљам да ако сам нешто и научила, они ме не би поново кажњавали за исту или сличну ствар. Зато увек кажем да јесам извукла поуку, али то није тако.

Ми мрзимо родитељске казне и забране и сматрамо да их добијамо без разлога. Родитељи се увек крију из објашњења да је то за наше добро, а само они знају какво је то добро. Иако никада нећу разумети те казне, нажалост морам да их прихватим.

Селена Кувелић, VI-5

Очекивао сам од петог разреда

Недељу дана пред 1. септембар стално сам слушао родитеље: „Видећеш ти у петом разреду, имаћеш слабе оцене.“ Те речи су ме из дана у дан све више плашиле. Размишљао сам ко ће ми бити разредни, какви ће бити наставници, да ли ћу уопште моћи да се играм...

Дошао је и тај 1. септембар. Ујутру, родитељи су готово викали да устанем, док сам ја јавкао: „Нећу да устанем, нећу у пети разред!“ Ипак, некако су ме извукли из кревета. Док сам се облачио, осећао сам страх и жељу да останем код куће. Отишао сам у школско двориште. Тамо сам видео своје најбоље другаре, али ни то није могло да ме смири. Ушли смо у учионицу. Наставници су били некако благи, а не онако строги као што су ми причали, али и даље сам мислио да је то због тога што смо тек кренули у школу.

После месец дана схватио сам да пети разред уопште није као што су ми причали родитељи, комшије... Из дана у дан постајао сам све сталоженији и опуштенији. Осећао сам топлину и смиреност у школи. Такође сам сваког другог или трећег дана добијао петице. Почео сам да устајем радосно и са нестрпљењем сам се спремао јер сам знао да ме у школи чекају пријатељи и смех. Неки наставници су ми били посебно пријатни па сам због њих и заволео предмете које предају. Има предмета који су стварно створени за уживање. Кад мало боље размислим – можда су наставници блажи него учитељи у четвртном разреду.

Не знам због чега су ми родитељи говорили да је пети разред много тежак. И после свега, када пред њима хвалим свој блистави ум и своје успехе, имају обичај да ми пребаце: „Видећеш ти у шестом.“ Ја се само насмејем, јер нема разлога за бригу. Мени је много лепо и радујем се када сам у школи и када стичем нова искуства. Схватио сам да пети разред није баук.

Лазар Стаменковић, V-3

Смејали смо се до суза

Није фер када си мали. Одрасли те гледају с висине и задиркују због твојих година. Као да су заборавили да су и они некада били мали, и као да нема мањег детета од тебе. Дојадило ми је више да у свачијим очима будем „она малецка“.

Тако једном приликом одемо у Београд, рачунам: велики град, бар ћу тамо добити мало поштовања. Седнемо у кафић мало да предахнемо после шетње. Ја, подразумева се, наручим као човек кока-колу. Кад оно, конобар ме задиркује и каже ми: „Не нудимо кока-колу за мале“. И као да то није било довољно него се још и насмејао.

Тад ми је пукао филм! Тражила сам прави начин да му се осветим. И наравно, нашла сам га! Рекла сам му: „За тебе, драги мој шалјивцијо, нема бакшиша!“

Истог тренутка, и моји родитељи, и сестра, и конобар, па и сви који су ме чули, праснули су у смех.

И сада, кад год седнемо у неки кафић, присетимо се оног шалјивог конобара и његовог бакшиша.

Мина Дикић, V-2

Та особина је моја мана

У сваком од нас крију се и добре и лоше особине. Од ситуације зависи када ће који скуп превагнути и када ћемо показати своју добру или лошу страну.

Ја сам, као и већина људи, свесна својих особина, добрих и лоших. Свако од нас више воли да види ону лепшу и бољу страну себе, али када окренемо главу и када видимо шта још постоји у нама, схватимо да нисмо савршени па у већини случајева следи разочарење. Када сам сама, завири у себе, прођем свим могућим путевима и стазама и увек видим исто – гомилу лоших ствари. То су тврдоглавост, понекад и непослушност, али и сујета. Када се из те шетње вратим у стварност, почнем да се стидим. Највише ми смета тврдоглавост. Не волим је јер са собом увек носи последице. Већ сам одавно схватила да ми и сујета не доноси ништа добро. После рођења млађег брата, као и сва старија деца, била сам љубоморна. Осећала сам се занемарено и преувеличавала сам сваку ситуацију, чак и када сам знала да нисам у праву. На тежи начин сам научила да што пре прихватимо своју ману и кажемо јасно да је поседујемо, пре ће је нестати. Искреност је заправо чини мање видљивом.

Поменула сам само неке своје мане, а има их знатно више него што претпостављам. Ја сам свесна тога. Зато ми и није драго што су ове особине моје мане, па се трудим да стално радим на себи не бих ли их превазишла и постала оно што желим и што сматрам да треба да будем.

Исидора Рогановић, VI-4

Кад будан сањам

Маштам како мирис бензина буди моја чула и како ми расте адреналин, како улазим у ту паклену машину. Кад упалим ауто, тешко је описати осећај који изазива звук мотора. Срце почне лупати као аларм на оном старом металном часовнику. Седнеш, и као да си на небу, испред себе видиш волан и асфалт, али осећај је небески.

Било је лето у Шпанији, сунчано и прелепо. Нашли смо се на стази „Рамос“. Гледаш како долазе и остали тркачи, то значи да ускоро креће акција. Стражари још увек задржавају публику док ми тестирамо аутомобиле, проверавамо уређаје, припремамо се. Гуме су нове и црне, са црвеним фелнама. Мој ауто изгледа као опаки ђаво. Облачим комбинезон, стављам кацигу и рукавице, колега успоставља везу за комуникацију током трке. Провозаћу један круг да се упознам са стазом и проверим да ли је све у реду са мојим аутомобилом. Све је у реду, стаза ми се допала.

Стојим на стартној линији и гледам све око себе. Публика је дошла у огромном броју. У суседном аутомобилу је возач чији ми се лик уопште не допада. Судија нас упозорава на скори почетак. Гледам у семафор, преливају се боје – црвена, жута, пуцањ!

Дао сам гас и кренуо доста добро, возим брзо и са пуном пажњом. Наилазим на прву оштру кривину, морам да успорим, добро је прошло. У другом кругу почињем да бесним по стази, претичем и оног са ружним изразом лица, али јављају ми да се на кривини испред неко преврнуо, морам да успорим.

Снажно звоно, први пут чујем тако нешто у току трке, шта сад то значи?! Наравно, крај часа. Један од ретко занимљивих часова.

Лазар Јеремић, VII-5

Успомена из детињства

Моји даљи рођаци, који су мислили да сам девојчица, дошавши у посету донели су ми лутку. Био сам мали, а лутка два пута виша од мене. Имала је дугу црну косу, браон очи, хаљиницу од свиле и каиш.

Мама је говорила да је то моја „сестрица“, али колико год се ја трудио да је заволим, увек сам се плашио ње. Када бих јој пришао, заледила би ме својим стакленим погледом и не бих смео да се померим док не дођу мама и тата. Моја „сестрица“ је увек непомично стајала и гледала ме као да сам јој највећи непријатељ. Веровао сам да је зла и да ме мрзи, а желео сам да мислим другачије. Једном сам се усудио да је загрлим, али ме је она својим хладним рукама отерала.

Једне ноћи дуго нисам могао да заспим. Родитељи нису били са мном у соби. За утеху и друштво стављали су ми ту лутку у кревет. Гледала ме је као да ће ми наудити, очи су ми се напуниле сузама, али био сам бржи. Дохватио сам је храбро, почупао је плачући и бацио. Почео сам и наглас да плачем и запомажем.

Док су родитељи дотрчали у моју собу, „сестрица“ је већ била рашчупана, без једне руке, на поду. Успавао сам се умирен у мамином наручју.

Вељко Јеленић, VII-5

„Као да некакве збуњене ласте лете кроз моју главу и тело“

Данима се припремам психички и плашим се да ће то „чудо“ пробити мој заштитни зид, да ће победити и освојити територију моје душе и тела. Контролисаће сваки мој покрет и мисао. Знам добро правила по којима се та борба одвија, не знам само време и место битке.

Јутрос нисам отишла у школу, успавала сам се. Лежала сам после дуго чекајући да се војска ратника у мени умири. Како оваква да одем, да ме тамо сачека заседа неких плавих очију. Не желим одмах да поклекнем и предам се. Отићи ћу у школу кад будем потпуно мирна и правићу се да се ништа не дешава. Биће то сасвим обичан дан, као и сваки други. Одлучно сам кренула не знајући шта ме тамо чека.

Стигла сам таман на време за трећи час, седам у клупу и не обазирем се на околину. Да, била сам код зубара, донећу оправдање. Гурну ме другарица у клупи иза мене. Мислила сам да је случајно, али била је упорна, све док се нисам окренула. „Шта није у реду?“, питала сам је, а она ми погледом показује на последњу клупу: „Нови ученик“. Како је то могло да ми промакне? Плаве очи, савршене црте лица, зар је морао да дође!? Нисам била спремна, тренутак непажње и на јуриш је освојио моје мисли. Поглед ми стално одлеће према њему, осећам да немам контролу.

Изгубила сам битку за коју сам се толико припремала, веровала да могу победити то „чудо“. Али јасно је да је то немогуће, оно не поштује правила.

Миљана Марковић, VII-5

Није тешко заљубити се. Тешко је рећи

Освану тако нека јутра мила и прозрачна, априлска, немирна, недокучива и чудна. Дођу та јутра изненада и потисну обичне, тмурне дане. И по тек озеленелим гранама моје душе ветар почне да шапуће нешто луцкасто и другачије. Тада онај срамежљив, тихи осмех замењује гласан, често безразложан.

Испод тог осмеха, дубоко у мени, неки немир. Немир налик на шареног лептира који непрестано струји мојим стомаком па не знам где ћу и шта бих са собом. Борим се са њим, ројем мисли и безброј питања. Почнем да учим, а мисли се наједном усталасају, заује и... побегну. Ја их хватам, враћам се учењу, али не помаже. Све је помешано, а у глави хаос. Дођу ти тренуци када не могу ни о чему да размишљам, осим о његовим црним очима, најлепшем осмеху, ономе што је рекао, урадио. Или још горе, ономе што није, а требало је, могао је. Тако ја разговарам и кад ћутим. Размишљам о ономе што је могло бити и уживам у сновима. Он је ту. У мојој глави. Само ту могу да будем своја. Питам га све што желим да знам, замишљам могуће одговоре и нервирам се, јер не знам који би он одабрао.

Што ли је данас био тако ћутљив, замишљен? Можда због мене, због оцена? Слатки су ти тренуци када се сва препустим трнцима у својој глави, ухватим себе како дрхтим од нестрпљења, зацрвенело гледам у њега. И тада схватам да није тешко заљубити се. Само за трен се појави особа која све боје у вашем дану обоји у ружичасто. А онда је ту она стрепња, чекање, чежња, забринутост које није тако лако оставити по страни. Не знате шта друга особа мисли, о чему размишља. Дланови вам се зноје, тело протресе и опет дође онај шарени лептир који вас не пушта на миру. Па се опет вратите на исто. Чекате и надате се да ће он приметити, видети.

Треба бити храбар. Треба рећи оно што желите, волети, осећати. Али то није тако лако као што ми мислимо.

Поставите себи једно питање. Када бисте знали да је одговор да, које би било ваше питање?

Сара Јовић, VIII-3

Говорити о љубави, то је већ помало волети

Шта је то љубав? Љубав је коло среће које када се заврти може лако да се преокрене. За мене, љубав је као када упаднеш у неку провалију па не знаш где си, не видиш ништа осим ње и питаш се да ли је све то стварно. Могу рећи да сам само једном искрено волео. Ах, та девојка плаве косе.

Не могу никако заборавити наш први сусрет. Било је то у школском ходнику. Прошла је поред мене, а ја сам осетио мирис њеног парфема и окренуо се. У том моменту сам осетио нешто што никада нећу моћи описати речима. Другарица ме је повукла за рукав и „пробудила из сна“ рекавши да је час почео.

Никада нећу заборавити наш први разговор преко друштвене мреже. Скупљао сам снаге сатима и сатима, знојио се све док нисам притиснуо дугме на тастатури и послао јој поруку. У почетку је била дрска. Касније се, и дан-данас не знам зашто, извињавала. Тада ми то није било битно да знам, био сам срећан, ако се то може назвати срећом.

Сећам се њеног намрштеног погледа када бих прошао поред ње. Другарице су јој се смејале и задикивале је. Она би само спустила намрштен поглед, гледала у под све док не бих прошао. Једном, када је била сама, скупио сам храброст и јавио јој се. Тихо, једва чујно узвратила је „Хао.“ Тада сам јој се јавио и никад више. Сећам се да сам сатима и сатима чекао њену поруку све док не бих заспао крај телефона. Једино што сам на крају могао чути био је звук мог аларма који ме је будио за школу. И тада сам био срећан јер сам знао да ћу је видети.

Полако, та љубав се гасила као што свећа гори док не истопи сав восак и не угаси пламен. Последњи пут смо се чули пре четири месеца. Можда се нећемо чути никад више. И дан-данас се срећемо у школском ходнику. Чак ни не погледамо једно-друго, барем не она мене.

Огњен Рангелов, VIII-2

Љубав се роди, живи и умире у очима

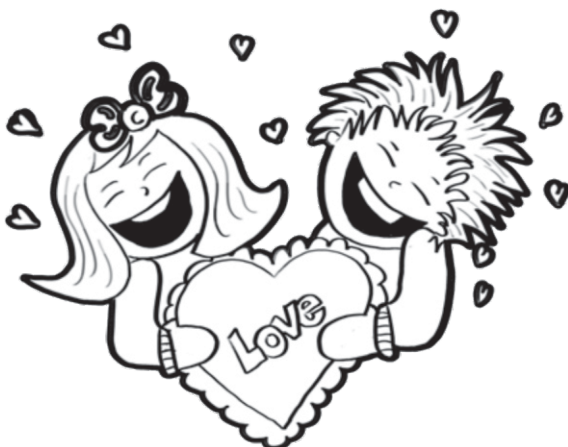
Верујем у оно мало, блиставо и нежно чија је адреса свачије срце. Верујем у оно плаво, зелено или смеђе које свим познаницима и незнаницима откривају далеко више сем боје, далеко више од обичног, случајног или дуго очекиваног, топлог погледа. Верујем у оно најискреније у најнеискренијим људима. У најидеалније место које власник обојених очију чува за њему неког посебног. То место је, ваљда, како га старији људи зову – љубав. Сакривено дубоко између огромне жеље и исто тако огромног страха, па се због тога мораш потрудити ако желиш да завариш у њега.

За мене је љубав један вид наелектрисања. Уколико има више наелектрисаних честица (тј. жеље) долази до струјног удара (љубави). Из те струје твоја љубав полако почиње да живи. Да би порасла, хранићеш је близином особе која те је привукла. Привучен сваком њеном, по твом мишљењу савршеном маном, и још тако савршенијом врлином, желећеш по сваку цену да јој будеш још ближе. То је тренутак у коме схваташ да си се заљубио, да си додирнуо магични свет бескрајне топлоте. Ту љубав осећаћеш све док се, као и годишње доба, понашање твоје савршене особе не промени.

После те топлоте постепено осетићеш зиму. Изненадну хладноћу за коју се ниси баш најбоље припремио, коју ниси очекивао, бар који месец унапред. Када више не будеш приметио присуство осећаја због кога си у најнеочекиванијим тренуцима остављао тело и путовао мислима до жељене дестинације, знаћеш да од твоје љубави није остало ништа.

У таквом тренутку слабости и потиштености најкорисније би било да се припремиш за пролеће и поновне врућине.

Милица Гојковић, VIII-5

Љубав се рађа, живи и умире у очима

Тај модри, моћни приказ, што као мачем сече, може да изнедри највећу благод и љубав у трену када погледа мили лик. И она се роди снена, занесена, као пролећно јутро, умије те, охрабри и разведри, јер ју је љубав изнедрила.

Сваки трен, свака мисао неспутана се огледа у њима. Готово да цакле као дијаманти од силине и снаге. Прате те и грле, нежно и тајно, као што то само очи могу. Тугу и срећу, радост и бол, све трептајем обргле, да ништа не пропусти. И када чежњиво гледају и када се срде, оне исту благод крију, као вилински дар што се само једном дарује.

Чини се да, када те незнање и мука заплусну, када те неизвесност завеже у чвор, сваки ћеш одговор под трепавицама наћи, само ако се добро загледаш у та два замагљена језера. Оне не лажу. Никад. Оне те спусте на земљу и казне, оне те погледом вину у небеса. Њих тражиш, њих памтиш када заклопиш очи и слушаш своју песму.

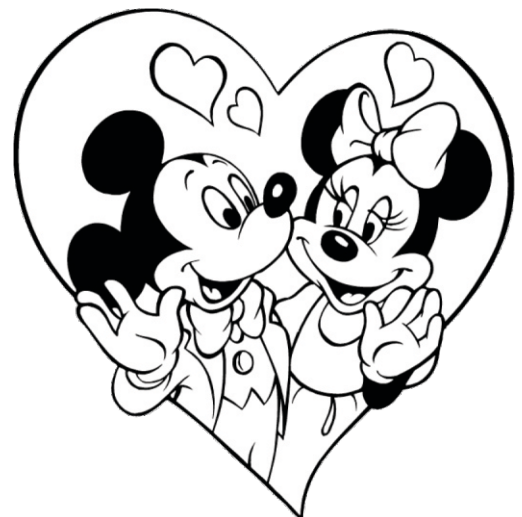
Можда их је Бог због тога и створио да не запиткујеш превише, не трошиш залудо речи када истину у њима можеш да нађеш, ако умеш и ако желиш.

Као кад жаруља у сијалици сагори, знаћеш када сјај нестане и када оне више нису твоје. Оне не знају да се претварају и мајушно брдо лажима претворе у горостасну планину. Оне не прате усне, не слушају их. Тај поглед ће побећи од тебе као птица из длана, неповратно и страшно.

Твој бол за искром видеће неке друге очи. Тај снежни, зачарани поглед, болан као покидано крило. Бол не могу сакрити, јер видиш, очи не слушају усне шта говоре. Оне рађају и живе љубав попут звезда. У њима се угаси падалица, неповратно и сурово, кад мрачним небом пролете.

У тренутку сагори, као да никада није ни постојала.

Сандра Петковић, VIII-3

Што не може нико, може љубав (можеш ти)

Љубав је најјаче осећање које човек поседује, о њој су своје мисли рекли многи писци који су нам је додатно приближили.

Колико год било тешко када вам је љубав неузвраћена, ипак је горе када не знате на чему сте. Свим срцем волите особу која је довољно срамежљива и неозбиљна, не зна како да на прави начин искаже осећања. Љубоморише у сваком тренутку, не дозвољава да вам ико други приђе, а ни сама се не труди око вас. Долазимо до питања да ли треба одустати, колико год да је то осећање јако.

Он у сваком тренутку може да ме орасположи, један поглед би био довољан, као и слушање тог тако необичног гласа. То је особа која може да поквари цео дан, али га једино она може и поправити. Његов глас, док упорно навија за мене иако утакмица не иде добро, већ може поправити ствари, јер само његово присуство већ чини овај дан бољим од сваког претходног. Већ постаје лако схватљиво да његове очи баш у мене гледају, иако он то крије најбоље што зна. Разговори постају све дужи, а тиме и време проведено са њим.

И, да ли је то љубав? Да ли постоји толико различитих начина да се она искаже? Да се искаже сакривањем или бурним реакцијама када се моје име спомене.

Не волимо сви јавно да исказујемо своја осећања, али ја верујем да се љубомора јавља из љубави и да он мене тако и чува, не дозвољава никоме да ми буде превише близу.

Колико год покушавала, ја од њега не могу да одустанем. Одувек ме је привлачило све за шта треба доста труда, иначе, то не би било тако снажно осећање. Остаје нада да ће његов инат једном нестати.

Он сигурно није баш она права особа за мене, али јесте она чије је чекање занемарљиво у односу на срећу када је ту.

Ива Милошевић, VIII-5

Са и без мобилног телефона (расправа)

Устанеш – мобилни телефон, доручкујеш – мобилни телефон, целог дана – мобилни телефон. Неки не могу да замисле дан без њега. Људи постају зависни од те справе. Шта ли би било да на један дан нема мобилних телефона? (У наставку ћемо га, због много карактера (упс, слова) звати скраћено МТ).

Јутро са МТ: Устајеш, провераваш Фејсбук, зовеш пријатеље и зачас прође време. Без МТ: Устајеш, тражиш неку занимацију, поправљаш неку ствар од прошле године, доручкујеш полако, нигде се не журиш, што би се рекло натенане.

Подне са МТ: Провераваш имејл, сетиш се да доручкујеш, сликаш доручак за друштвене мреже, чекаш лајкове, објављујеш статусе и све у круг. Без МТ: Спремиш ручак, средиш по кући, опереш судове, очистиш снег и за час прође време и падне мрак.

Вече без МТ: Истушираш се, одгледаш нешто на телевизитији, легнеш рано, пробудиш се наспаван и све поново. Са МТ: Купиш нешто да једеш на брзину, објавиш у ком си кафићу, сликаш се са пријатељима и већ је пао мрак. ИЛИ: Истушираш се, лепо се обучеш, намиришеш се и спреман си за излазак. Поново се сликаш, објавиш где идеш, и вратиш се око четири ујутру, па се жалиш што не спаваш, причаш да је била добра журка, а сморио си се.

Ако претпоставимо да има два типа људи, оних који не користе МТ или га користе само за пословне разговоре, и оних који не функционишу без њега - шта би се десило када би заменили улоге? Један да добије, а другоме да одузму „чудесну справу“?!

Ономе који је добио МТ дан би протекао прилично нормално, вероватно би радио све као и обично само би можда пустио музику да му посао буде занимљивији. Дан би му протекао сасвим солидно. Али ако би онај други изгубио мобилни, то би била друга прича. Пријавио би нестанак телефона полицији, бринуо би се да ли га је неко звао, шта ће са контактима које је изгубио, укратко, пао би у депресију. Ипак, ако убрзо не нађе мобилни, вероватно би купио најновији модел да може да га показује и да се хвали, иако нема ништа од тога.

Када бисмо били сасвим искрени и када бисмо ову нараву користили само онда када наш живот може да поједностави, олакша или учини јефтинијим, а у слободно време окренули се разговорима и шетњама са пријатељима, одласцима у биоскоп, позориште, па онда дискусијама о утисцима, излетима, концертима, обичним седељкама, можда би било опуштеније, онако људски.

Милош Ракић, VIII-4

Фестивал са маскама

Данашњи свет је наопако место. Далеко другачије од предвиђеног. Тече у погрешном смеру, смеру који нас вероватно води у слепу улицу. У улицу у којој неки фестивал са маскама увелико траје, у којој свака маска носи благи смешак, свако делује заинтересовано, свако присуствује догађају.

Ето, ја тај фестивал са маскама замишљам као 21. век, а маску као сада увелико препознатљиви и добро проучени предмет - телефон. Предмет чија је првобитна сврха била контактирање са особом која је негде далеко, сада је постао „мозак“ човека. Предмет који решава задатке уместо вас, омогућава разговор у коме није потребно исказивати емоције, који је неисцрпни извор информација. Признаћемо сви, веома корисна стварчица.

Међутим та стварчица нам сваким даном, подсвесно одузима највећи део дана, па ми од тог дана не стигнемо да видимо скоро ништа, сем те собе у којој лежимо или кат-кад упаљеног телевизора.

Људи често воле да замишљају готово немогуће ствари. Ствари које би можда и биле могуће, ако бисмо силно желели да их остваримо. Та замишљена немогућа ствар би био дан без мобилног телефона. Дан у коме би уместо куцкања и покретања палачних мишића користио све остале. Дан у коме не би био упућен у дешавања која вероватно и да немају неке везе са твојим животом, у коме би седео или присуствовао неком догађају са „стварним“ људима. Дан препун емоција које можеш да доживиш док гледаш и слушаш људе, у коме би посветио различиту врсту пажње различитим особама, а не послао универзалну поруку групи, за сваку прилику. Замисли све те пејзаже које би посматрао голим оком, чак, насликао руком, уместо снимио телефоном. Певао песме или их сам компоновао уместо да са слушалицама прелазиш улицу.

Сада, уместо тих замишљања, одмах устани и изађи напоље. Прекини да замишљаш, оствари планове – искористи дан.

Милица Гојковић, VIII-5

Дан без мобилног телефона

Мобилни телефон је данас постао ствар без које не можеш. Јако паметна, препуна опција, али и наклоњена зарази. Навикла сам да сваки свој слободни тренутак проводим уз њега. Почела сам да га узимам и кад ми није потребан. Какав би био дан без њега?

Куцкала сам поруке и одједном стоп. Престао је да ради због вируса. Све сам покушавала, али ништа. Одмах сам га однела на сервис. Није тешко погодити шта ће се десити - цео сутрашњи дан без мобилног телефона.

Устала сам рано, нормално, још полузатворених очију посегла за својим андроидом, али нема га. Кад сам се сетила где је, рекла сам себи, могу ја то. Испунићу своје време на разне начине.

Упалила сам телевизор, али је програм био веома лош. Претражила сам целу кућу у нади за разонодом. Још од малена, када би ми било досадно, сређујем своју собу. За време чишћења долазим до кутка са књигама. Пуно је ту књига које сам толико желела да имам, али када год бих их купила, нестајала је моја жеља да их прочитам. (Кажу да књига више кошта кад је не прочиташ). Листала сам наслове и дошла до свог омиљеног „Игре глади“. Ушушкала сам се у кревет, скувала кафу и почела да читам. Сати су пролазили и пролазили. Нисам ни приметила када је време пролетело.

У једном тренутку зазвонио ми је фиксни телефон, справица за коју нисам ни знала да постоји у кући. Јавила сам се. Тата је рекао да доноси телефон, поправљен је. Срећа, срећа, радост!

И дође он, донесе мог љубимца. Модел: HTC One E9+ , тамносиви, задња камера 20.7 мегапиксела, предња 13 мегапиксела . Омиљене апликације: Епизод, Јутјуб, Фејсбук, Инстаграм. Белешке, контакти...све се поново шаренило преда мном и звало у целовечерње дружење.

Али, онда сам схватила да нисам завршила књигу. Вратила сам се у кревет и „прогутала“ последњих тридесет страница, а онда заспала као јагње.

Овај дан ме је пуно научио. Мобилни није најважнија ствар у животу. Постоје и други начини да ти прође време. Зашто да не, књиге. Требало би чешће да читам. Мобилни телефон треба користити у умереним количинама и тако се посветити и другим стварима.

Наравно, овај дан је имао и мана. Пропустила сам пуно порука и позива, али ништа што не могу надокнадити, већ сутра. Имаћу о чему да причам са пријатељицама. То нам свима недостаје – разговор.

Некада се дописивало како би се савладао простор, а данас се сви дописујемо да победимо време. Нешто под хитно треба предузети. Размислимо о томе.

Анђела Илић, VIII-4

Bear Race

Ready, steady, go teddy,
Go,go. Oh, no.
I see you fall.
We're sad, while you
Lie down in bed.

Hang on just this day
Next race is only in May.
I'll be your best support,
And a lot of honey
Your best reward .

Come on teddy,
You can do it.
Be strong,
Eat a lot of meat.

I am with you
All the way.
Honey arrives!
You'll be the champ
Again next May.

Petra Živanović V-1 i
Anastasija Milenković V-1

Christmas

It's that time of the year,
When we keep our loved ones near.
Christmas carols are all we hear,
When our hearts feel no fear.
Candy canes and snowy ways,
Streets filled with children's play.
It's been said so many times,
Merry Christmas to you,
And my dearest ones.

Natalija Grujić VIII-1

DID YOU KNOW?

The London Eye, also known as the Millennium Wheel, was the world's tallest observation wheel, from 2000 to 2006. You can see up to 40 kilometres in all directions.

The London Zoo became home to an African elephant named JUMBO, and was the inspiration behind the word now found in the English dictionary meaning EXTREMELY LARGE.

The British Library is the second largest library in the world. Its collection includes over 150 million items in most known languages. 3 million new items are included every year. If you looked at 5 items in the library every day, it would take you 80,000 years to see the entire collection.

Milan Damjanić, VIII-1

MIND IDIOMS

ALL IN ONE'S **MIND** – A SITUATION THAT DOES NOT REALLY EXIST
MAKE UP YOUR **MIND** – DECIDE, MAKE A DECISION
CHANGE YOUR **MIND** – CHANGE A DECISION, MAKE A NEW DECISION
MIND YOUR OWN BUSINESS – DON'T INTERFERE IN SOMEONE'S AFFAIRS
SPEAK YOUR **MIND** – SAY WHAT YOU THINK OR FEEL DIRECTLY
NEVER **MIND** – IT'S NOT IMPORTANT, IT DOESN'T MATTER
KEEP SOMETHING IN **MIND** – REMEMBER, DON'T FORGET
OUT OF SIGHT, OUT OF **MIND** – IF SOMEONE IS NOT AROUND, HE OR SHE CAN EASILY BE FORGOTTEN

Vladana Stošić VIII-4

Zašto volim francuski jezik

Ja volim da učim francuski zato što je jako zanimljiv jezik. Obožavam taj francuski akcenat i reči koje su potpuno nove za mene. Najviše volim da učim glagole avoir, aller, être...Francuski je, takođe, jako naporan za učenje. Ali ko ima volju i želju za radom neće imati problema u savladavanju ovog jezika.

J' aime le français !

Mina Đorđević, V-3

JE T' ATTENDS

L' automne est venu tôt.

Le soleil s'est caché derrière les branches.

Sans toi, que fais-je ?

Je commence à détester moi-même.

Les feuilles deviennent plus jaunes et plus fanes,

Et je n'attends encore personne sauf que toi !

Mon âme devient aussi plus jaune et plus pâle,

Et je n'espère personne sauf que toi !

Toute mon joie est disparu,

En t' attendant, je l'ai passé.

J' espère et j'attends,

Mais, le printemps, je ne pourrai pas ressaisir.

Elève: Anđela Spasić, VIII-2

NE ME CHERCHE PLUS

Seule, abandonnée, loin des autres,

Je dis à toi, mon bonheur perdu :

" Ne me cherche plus

Dans le chuchotement du vent,

Dans le bruissement de la pluie

Non, non, ne me cherche plus !"

Ne parts pas en endroits

Où je serais ,... moi !

Ne heurte pas le cœur qui t'aime si fort !

Mes ailes fragiles sont cassés maintenant

Et c'est pour ça que mon âme te plie :

"Ne me cherche plus

Dans le chuchotement du vent,

Dans le bruissement de la pluie,

Non, non, ne me cherche plus !" '

Moi, je vais te maudire,

Maudire et aimer

Que quelqu'un t'enlève ce qui t'appartient !

Que quelqu'un me venge !

Te rappelles-tu alors, mon petit chou,

S'il te fallait avoir un peu plus de volonté

Et être plus sage ?...

Ou, tu serais, peut-être, indifférent

Quand tu passerais près de ma maison ?

Ne tourne pas la tête à l'autre côté,

Car, là-bas, habite ton ancienne chérie,

Dont la jeunesse, une branche a été cassée par toi !

" Ne me cherche plus

Dans le chuchotement du vent,

Dans le bruissement de la pluie,

Non, non, NE ME CHERCHE PLUS !"

Anđela Spasić, VIII-2

Новогодишња приредба

У нашој школи, 30. децембра 2016. године, увелико су се одвијале завршне припреме за Новогодишњу приредбу. Све је било у духу раскошне новогодишње атмосфере: јелка, украси, срме...

Сви смо се трудили, и ђаци и наставници, да приредбу изведемо на што бољи начин. Сценографија, костими, хор,...све се ужурбано проверавло како би све ишло по плану. Када је дошао и тај час, сви смо били узбуђени, али места за трему није било. Приредбу смо извели на два језика, на енглеском и француском. Новогодишње и божићне обичаје ученици су приказивали песмом, игром, свирањем, глумом. Све је било, на задовољство бројне публике – живописно и весело, баш као и сами празници које смо сви са нестрпљењем очекивали.

Нашу преданост и труд публика је наградила громким аплаузом и потврдила да смо успели да створимо новогодишњу чаролију коју су осмислили наши наставници: Слободанка Китановски, Ангелина Митровић, Слободан Дамјановић и Слободан Милић.

Анастасија Миленковић и Петра Живановић, V-1

Облачење или шегачење

Да ли вам се некада десило да се неприкладно обучете за неку прилику, или да сте видели некога ко је, на пример, обукао тренирице и дошао на славу или рођендан? Чињеница је да смо бар једном уочили особу која је дошла у школу као да је управо кренула на летовање или смо остали без текста угледавши, на рођенданској журки, некога ко се обукао као за концерт или још лепше од слављеника, скоро као да је њему рођендан! Знамо да се то веома често дешава у последње време. Зато је „Основац“ одлучио да барем мало помогне не би ли се пронашао изгубљени компас за облачење.

Мина Дикић, V-2

школа

да

не

слава

да

не

позориште

не

да

журка

не

да

Ликовно решење
Маша Илић, V-6

Ђачке униформе на корак до повратка у школе

У школске клупе од следећег септембра ђаци свих школа у Србији могли би да носе униформе. Ресорно министарство је затражило од школа да консултују ђаке, родитеље и наставнике.

У првом кругу реализације пројекта у ОШ „Љупче Николић“ у Алексинцу је анкетирано укупно 343 ученика V, VII и VIII разреда и то је дало следеће резултате:

Изјашњавање ученика за увођење ђачких униформи

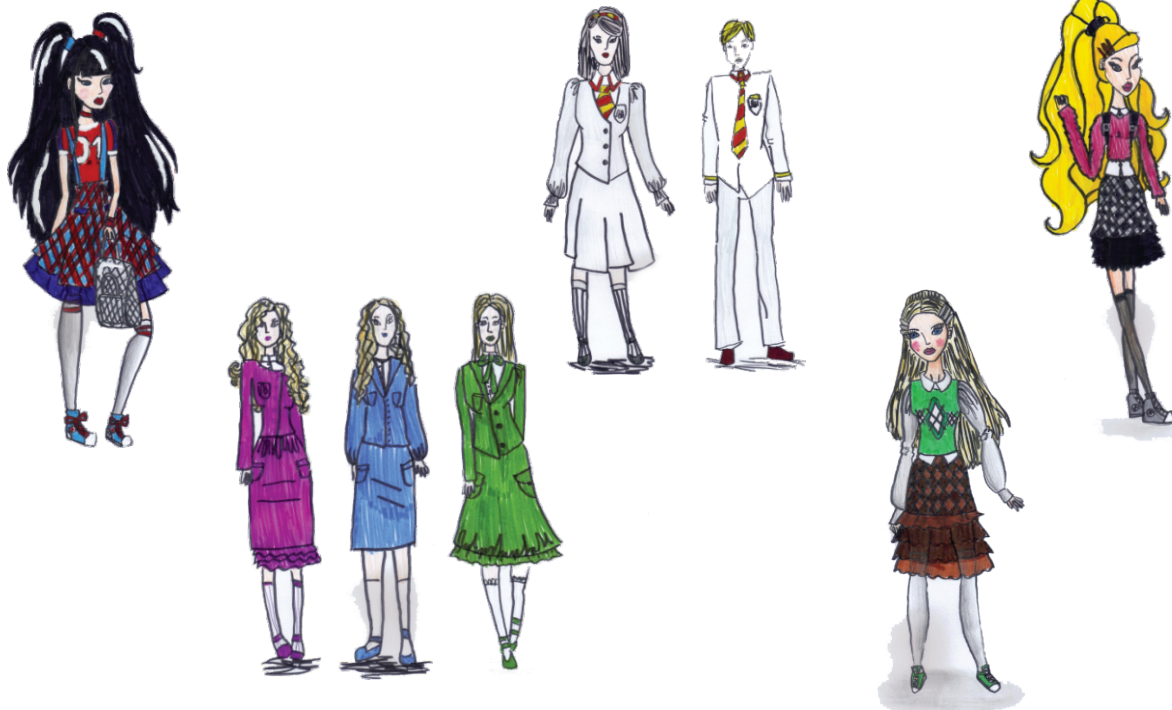
Разред	Укупно ученика	Укупно ученика				Дечаци				Девојчице			
		за		против		за		против		за		против	
		Број	%	број	%	број	%	број	%	број	%	број	%
V	143	87	60,8	56	39,2	34	55,74	27	44,26	53	64,64	29	35,36
VII	108	47	43,52	61	56,48	23	40,35	34	59,65	24	47	27	53
VIII	92	29	31,5	63	68,5	15	37,5	25	62,5	14	27	38	73
укупно	343	163	47,5	180	52,5	72		86		91		94	

Ови подаци указују на то да старији ученици нису склони ношењу униформи, сматрајући да она гуши њихову индивидуалност, док ученици млађег узраста доживљавају униформу као знак припадања групи којој су они одани.

Пројекат предвиђа наставак изјашњавања преосталих ученика, предлог за избор најлепшег дизајнерског решења изгледа униформе и доношење одлука, правилника, акционих планова и осталих пратећих активности.

Претпоставка је, уколико се униформе врате у школе, да би то требало да буде удобна, радна варијанта у којој би се ученици осећали комотно док би обављали своје школске активности. Било би значајно да на сам изглед униформе утичу ученици својим свежим идејама и неформалним одевним стиловима. Ми смо покушали да овим чланком заинтригирамо ученике и подстакнемо их да размишљају у том правцу.

Прилог припремили стручни сарадници школе

Ђачке униформе у Србији први пут су носили ученици Лицеја у првој половини 19. века. Ученице су носиле црне кецеље од сатена са белим крагнама и тегет беретке, а ученици само црни или тегет качкет са римском ознаком разреда. Многе школе и државе напустиле су праксу ношења униформи у другој половини 20. века. Оне су, међутим, и даље присутне у земљама Далеког истока (Јапан, Кина, Северна Кореја), као и у престижним приватним школама, уз најновију тенденцију увођења униформи у свим школама.

Спортски дани победама овенчани

Наша школа активно прати све спортске догађаје, и то не само на општинском нивоу. У овој години постигнути су јако запажени резултати.

Крајем марта, у Спортском центру „Чаир“ у Нишу, одигране су за нашу школу веома значајне утакмице на окружном такмичењу у одбојци и малом фудбалу. Друго место освојиле су и девојчице у одбојци и дечаци у малом фудбалу.

Шампиони општине у кошарци, такође су били наши ученици.

У оквиру Дечје недеље, 7. октобра 2016. године, одржано је Општинско такмичење основних школа општине Алексинац, тзв. Спортски дан, за ученике млађих разреда. За девојчице је било организовано такмичење у игри између две ватре и освојиле су прво место.

Дечаци су се такмичили у малом фудбалу и освојили друго место.

Такође у оквиру Дечје недеље, 8. октобра 2016. године, одржано је такмичење екипа основних школа општине Алексинац у баскету. Такмичење је било подељено у осам категорија. Девојчице петог, седмог и осмог разреда, као и дечаци седмог и осмог разреда су однели победу.

На нишком базену „Чаир“, 12.10.2016. године одржало се окружно такмичење у пливању. Представници наше општине су били ученици наше школе Павле Ђокић (пети разред) и Ленка Ђокић (други разред). Ленка је освојила треће место.

У алексиначкој Спортској хали, у петак 23. децембра 2016, одржано је општинско такмичење у одбојци. Ученице наше школе су освојиле заслужено прво место.

Док са нестрпљењем ишчекују окружно такмичење на ком ће представљати општину и нашу школу, одбојкашице марљиво и одговорно тренирају.

Мина Дикић, V-2

Верујем у своје снове

Волим летњи распуст, јер сам тада опуштена, проводим више времена са породицом и другарима. Путujemo, идемо на купање и играм се по цео дан.

Распуст 2016. је за мене био посебан. Ја тренирам одбојку и волим тај спорт. У току распуста сам редовно ишла на тренинге. Скоро сваког дана сам јела сладолед, а највише Фрикомову *Бакљу* који је имао код за награду игру. Тај код сам послала на Фрикомов сајт уз поруку подршке за одбојкашице које су се спремале за пут у Рио на Олимпијске игре. Пошто је моја порука међу многобројним изабрана за најкреативнију, људи из Фрикома су ме позвали да као награду упознам и испратим женску одбојкашку репрезентацију на Олимпијаду у Рију.

Био је леп и сунчан дан када сам са мамом и татом кренула у Београд на аеродром. Сви смо били узбуђени, а највише ја. У путу сам пуно размишљала о том сусрету и помало сам имала трему.

Кад смо стигли, тамо су нас дочекали људи из „Фрикома” и организатори из Спортског савеза. Осећала сам се као звезда јер су ме све време сликали и снимали. Добила сам поклоне од Фрикома и мајцу одбојкашке репрезентације Србије. Увели су нас у салу за конференције, а тамо – оне. Лепе, младе и веселе одбојкашице. Прво су говориле оне и њихов селектор за новине и телевизију. Мислим да нисам ништа чула, посматрала сам их са дивљењем. Жена која је водила програм најавила је мене да уручим лексикон са порукама подршке где је била и моја. Била сам узбуђена, срећна и помало уплашена. Цео тим одбојкашица се сликао са мном. Било је као у неком нестварном сну.

Пољубила сам се са капитеном тима Мајом Огњеновић и предала поруке подршке. Погледала сам маму и тату, а они нису скидали осмех са лица и онако поносни нису престајали да сликају. Најлепши део за мене је био упознавање одбојкашица појединачно. Све су потписале моју мајцу. Мислим да су и оне биле узбуђене јер су управо кретале у Рио. Биле су љубазне према мени, а још више их је одушевила вест да и ја тренирам одбојку. Најмлађа од њих ми је рекла да ћемо на следећу Олимпијаду ићи заједно. Новинари су нам прилазили и причали са нама. Онда су нам се сви захваљивали што смо чак из Алексинца дошли, а ја сам помислила хвала вама, ово сам могла само да сањам.

Овај догађај ћу памтити јер ми је обележио распуст. Дуго после тога сам размишљала о овом сусрету. Моје другарице са којима тренирам и тренер су били срећни због мене. Те вечери сам себе видела на телевизији у спортском делу вести.

И тако, док су се моји родитељи комшијама, родбини и пријатељима хвалили исечком из новина о овом догађају, ја сам размишљала како ми се један од снова остварио.

Сташа Манасић, V-1

Плес

Зовем се Софија Станковић и идем у трећи разред. Бавим се шоу-денсом. Моји родитељи су приметили да већ са три године уживам у игрању и уписали ме у плесну школу. У почетку сам се стидела старијих девојчица, али кад смо се боље упознале, играла сам слободније. На првом клупском такмичењу освојила сам прво место, а нисам се томе надала. Била сам врло изненађена, али и срећна и поносна на себе.

Од тада сам учествовала на многим такмичењима код нас и у другим земљама. Освојила сам пуно златних и неколико сребрних медаља за соло и групне наступе. Обожавам да се такмичим јер волим напетост и конкуренцију. Најлепши осећај је проглашење победника и уручивање медаља. Тада смо сви нервозни, плачемо и смејемо се у исто време. Пошто такмичења обично трају два дана, проводимо читав дан у хали, јер уживамо да гледамо остале такмичаре. Покушавамо да имитирамо њихове покрете, учимо нове кореографије, а све време се играмо и забављамо.

Тренирам у групи од шест девојчица која се зове „Мини Ронде тим“. Све се одлично слажемо и једва чекамо сваки тренинг. Радимо врло напорно и подржавамо једна другу. Кад год наступам, публика је одушевљена јер изводимо разне акробације. Наши костими су прелепи, имају цирконе, ресе и остављају јак утисак на гледаоце. Посебно уживамо у томе што за наступ морамо да носимо сценску шминку.

Научила сам да не одустајем чак ни кад се изнервирам, кад ме неко задиркује што не умет да урадим неки тежак покрет. Кад се наша кореографикиња љути на нас, више нисам тужна, већ се више трудим и постајем боља.

Софија Станковић, III-4

Фудбал

Почео сам да тренирам фудбал у шестој години. Сада имам 11 година, а за све ове године много тога се променило. Фудбал сам изабрао првенствено због љубави према том спорту, због физичког изгледа и због дружења. Највише ме мотивише жеља за успехом. У почетку је то за мене била само игра. Нисам очекивао да ћу толико напредовати, али сада је све то постало озбиљно и све је теже издржати, иако сам на добром нивоу.

Сваким тренингом све више напредујем, болести су све ређе и ређе, тело ми се боље развија, све сам јачи и важнији. Жеља за напредовањем и доказивањем је сваким тренингом све већа.

Ако мислите да нећете успети, ипак пробајте – уз рад и труд све се може постићи.

Лука Нур, V-5

Карате

Сећам се да сам још као мали много волео да гледам цртане филмове. Највише сам волео цртаће у којима су главни ликови користили карате како би се изборили за правду. И сада, са скоро пет година карате стажа, кад мало боље размислим, нисам сигуран да ли сам ја пронашао овај спорт, или је он пронашао мене.

Већ од пете године почињем да се бавим овим спортом. Родитељи су ме одвели на карате да бих исправио кичму. У почетку је било врло тешко, али нисам одустајао. Моја жеља да постанем врхунски борац превазилазила је све тешкоће, тако да сам убрзо све муке и невоље оставио на самом почетку. Како је време одмицало, све је било лакше.

Волео сам сваки тренутак свог тренинга што ме је чинило срећним и вукло ка циљу. Овај спорт ме је привлачио и због тога што сам се могао заштити од сваке претње. Такође сам га волео јер ојачава мишиће и исправља кичму.

Данас, као носилац зеленог појаса, волео бих да и друга деца пронађу себе у овом спорту, јер би тиме помогли здравственом развоју свога тела. У каратеу се јача и концентрација, која се стиче свакодневним тренирањем, па је то још један од разлога да овај спорт буде и ваш избор.

Концентрација, вретенасти и јаки мишићи, право држање, снага ума, гипкост покрета и још много племенитих особина красиће и вас ако изаберете карате. Урадите то, и верујте ми нећете се преварити.

Милош Стевановић, V-1

Пливање

Волим да се бавим спортом. Пливање ми је привукло велику пажњу чим сам видела децу како пливају. Пожелела сам да будем део њихове групе. Пливајући са њима, упознала сам лепоту овог спорта. Била сам најмлађи учесник са четири године. Препливала сам 50m краул. Надам се да ћу бити све успешнија у пливању.

Ленка Ђокић, II-4

Одбојка

Када кажемо одбојка, многи од нас помисле на један, најчешће, статичан и досадан спорт, представљен још 1896. године – али, за мене тај спорт представља начин живота.

Одбојка се игра у три добијена сета до 25 поена од којих је сваки врло значајан и захтева много труда. Моја позиција је коректор, главни и најпоузданији смечер екипе.

Када сам била први разред основне школе, родитељи су ме водили на тренинге јер је овај спорт био погодан за правилан развој, поготово девојчица. У почетку ми је било јако досадно, руке су ме болеле од тада тешке лопте и мрзела сам сваки тренутак проведен тамо. Сви су били старији од мене и уопште ми није ишло, али временом су се ствари мењале. Редовно сам тренирала и временом сам заволела овај спорт. Касније се уписало и много деце мојих година, а ја сам постала најбоља у млађој категорији и често сам играла утакмице са доста старијима од себе.

Ово је осма година како се бавим овим спортом, и неки од најлепших тренутака мог живота везани су за овај терен и сваки ударен смеч. Не бих ово искуство мењала ни за шта на свету, јер је одбојка међу најважнијим стварима у мом животу чему посвећујем много времена.

Ива Милошевић, VIII-5

Кошарка

Почетком четвртог разреда родитељи су ми предложили да тренирам кошарку. Прво сам се мало распитивала, како о том спорту тако и о клубу, и прихватила овај спортски изазов. Са првог тренинга вратила сам се одушевљена. Мој тренер је жена, али то не мења ствари. Она је врло строга и захтевна. Тражи много од деце. Некад бих и сама помислила да нећу истрајати у овом спорту, али то је било само у почетку, док се нисам уиграла и навикла на напоран и тежак рад на тренингу. Али, касније је баш то било оно што ми се допало.

Мислим да је овај спорт врло забаван, али и захтеван. Тренирам већ више од годину дана. Неки покрети, који ми у почетку баш и нису ишли од руке, сада изгледају као најосновнији и најлакши. Наравно, и сада има тога што ми није јача страна, али има времена, свесна сам да ће увек бити нечега на чему треба радити, јер човек учи док је жив.

Оно што ми се јако допада код овог спорта је што се сви покрети уче кроз игру и на грешкама. Треба времена и стрпљења, али вреди. Мислим и да је кошарка јако важна за обликовање тела и правилан развој деце. И на крају – важно је себи поставити изазов, и на спорт гледати као игру и добру забаву која помера границе и спаја људе.

Нина Милутиновић, V-2

Џудо

Џудо је борилачка вештина и олимпијски спорт којим се могу бавити сви узрасти. У џудоу се не користи само снага већ и техника. У овом спорту нећеш научити како да изазовеш некога, већ како да се браниш.

Као и у већини борилачких спортова и у џудоу постоје разни појасеви: бели, жути, наранџасти, зелени...али то није само доказ твог знања већ и стрпљивости и дугогодишњег рада. Сваки тренинг се заснива на раду, тј. вежбању, али шала, забава, игра и добро дружење су саставни део, чини ми се, сваког тренутка. Сваки тренинг има своју причу и свој план. Увек постоје разне активности од вежби и трчања до технике и игре.

Питали сте зашто баш џудо. Зато што џудо значи пронаћи пуно пријатеља, пропутovati скоро целу Србију, а можда чак и друге земље и пре свега здраво одрасти. Бирајте џудо јер је један од популарних, и то олимпијских спортова. Не брините ако у почетку буде мало теже – најслађи плодови убиру се тек за пар година. Зато: живи здраво – бирај џудо!

Дора Васић и Леа Митић, V-4

Први корак до успеха на завршном испиту

Драги осмаци,

Пред вама је тест који смо припремили уз помоћ ваших предметних наставника како бисмо вам помогли да се успешно припремите за полагање тестова на завршном испиту. Надамо се да ћемо вам помоћи да процените ниво знања и самим тим одредите темпо припреме. Сваки задатак носи један поен, а решења ће бити објављена на сајту школе www.osljupcenikolic.wordpress.com.

Желимо вам срећан и успешан рад!

Редакција „Основца“

Математика

Основни ниво:

1. Реши једначину: $3x-5=6x+7$ ($x=-4$)

Средњи ниво:

2. У школској библиотеци $\frac{5}{8}$ књига је лектира, $\frac{1}{12}$ књига су енциклопедије, $\frac{1}{6}$ популарно штиво, а преосталих 450 књига су приручници за наставу. Колико укупно књига има школска библиотека? (3600)

Напредни ниво:

3. Израчунај површину и запремину праве призме чија је основа правоугли троугао катете 15cm, друге катете за 5cm краће од хипотенузе, а висина призме је једнака краћој катети.

$$P=1200\text{cm}^2 \quad V=2250\text{cm}^3$$

Биологија

Заокружи слово испред тачног одговора.

- У датом ланцу исхране (алга → трепљар → мекушац → риба), трепљар је:
 - произвођач
 - ☒ потрошач I реда
 - потрошач II реда
- Која од наведених група биљака има цвет?
 - четинари
 - папрати
 - ☒ траве
- Укрсти наведене ћелије са њиховим карактеристикама тако што ћеш у заграду уписати одговарајуће слово/а.
 - јајна ћелија
(☒ B) има наставке
 - нервна ћелија
(☒ A) 23 хромозома
 - коштана ћелија
(☒ D) ствара антитета
 - леукоцит

Српски језик

Граматика (основни ниво):

У следећим речима замени звучне сугласнике њиховим беззвучним паровима. Тако добијене речи напиши на линије.

цеп - ЧЕП дуб - ТУП зид - СИТ
брег - ПРЕК жаба - ШАПА

Средњи ниво (књижевност):

Одреди која стилска фигура је употребљена у подвученим стиховима Милоша Црњанског.

„И док тихо замагли ноћ,
Улице пуне сени,
Ја имам неба безграничну моћ,
Сви боли света скупе се у мени.“

Подвучена стилска фигура је:

- градација,
- контраст,
- ☒ хипербола,
- персонификација.

Заокружи слово испред тачног одговора.

Напредни ниво (писано изражавање):

Допуни реченице одговарајућим именима у заградама.

- Узео сам књигу од Јелене Илић. (Јелена Илић)
- Када сам је прочитао, дао сам је Петру Ђурићу. (Петар Ђурић)
- Он треба да је однесе близанцима Нађи и Огњену Савићу. (Нађа и Огњен Савић)
- Подсетите Елизабет Грант (Елизабет Грант) да књигу врати власнику.

Географија

1. Поред имена котлине напиши назив реке која кроз њу протиче.

Врањска котлина Јужна Морава Звижд Пек
 Новопазарска котлина Рашка Хомољска котлина Млава
 Метохијска котлина Бели Дрим

2. Споји парове тако што ћеш испред назива бање написати број регије у којој се налази.

1. Српско-македонска маса 3 Сокобања
 2. Старовлашко-рашка висија 4 Буковичка бања
 3. Карпатско-балканске планине 1 Врањска Бања
 4. Шумадија 2 Прилички кисељак

3. Који тип ерозије је доминантан на Сувој планини?

Крашка ерозија

Историја

1. Од понуђених тврдњи заокружи тачан одговор: Прошлост људског друштва подељена је на праисторију и историју. Историја почиње:

- а) проналаском ватре
б) проналаском писма
 в) проналаском точка

2. Наведене личности поређај по времену живота и деловања (бројем 1 означи прву личност која је живела и деловала):

4 кнез Лазар
3 цар Душан
2 краљ Милутин
1 велики жупан Стефан Немања
5 деспот Стефан Лазаревић

3. После Првог светског рата са историјске сцене нестала су четири велика царства. На линијама напиши која су то царства престала да постоје:

1. Немачко
 2. Руско
 3. Турско
 4. Аустроугарско

Физика**Основни ниво**

1. Заокружи слово испред тачног одговора
 Кишне капи падају због:

- а) силе отпора ваздуха
б) гравитационе силе
 в) инерције
 г) ваздушнoг притиска

Средњи ниво

2. Најновији Ауди R8 има снагу од 600 kW. Колика му је снага изражена у MW?

$$P=600MW/1000=0,6 MW$$

Напредни ниво

3. Комарац померањем крила изврши 18000 осцилација. Тако производи иритирајуће зујање док лети. Колика је фреквенција тих осцилација?

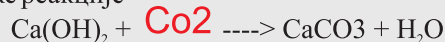
$$n=18000t=60s \quad V=n/t=300Hz$$

Хемија

1. Све соли на собној температури и атмосферском притиску су:

- а) безбојне
 б) растворене у води
в) чврсте
 г) слане

2. Напиши форму оксида која недостаје у започетој једначини хемијске реакције

3. Основна улога хемоглобина у људском организму је да:

Одговор преноси кисеоник и супстанце путем крви

Бодови	Порука за тебе:
1—6	Пробуди се!
7—14	Твоје знање је добро, али би требало обновити градиво!
15—18	Твоје знање је одлично!Буди пажљив на часовима припреме у школи и не брини за завршни испит!

Насмејте се молим

На сарајевском аеродрому се огласио спикер:
-Молимо путнике да не бацају пите и лепиње на писту, метална птица ће сама слетети.

Улази плавуша у пекару и пита: -Шта имате за јело?
Пекар јој одговори: - Само моменат...
На то ће плавуша: -Одлично! Дајте ми два момента и један јогурт!

Каже мама Перици: -Сине, остави више телефон, учи нешто!

Перица јој каже: -Али, мама, ја већ знам све!
-У реду онда, кажи ми како се зове кула у Паризу?
На то ће Перица: -Ајфонова кула!

Баба је узела да листа именик. Пише: -У случају пожара позовите 193.

А баба каже: - Ех, а у моје време смо звали ватрогасце...

Мина Дикић, V-2

ЗАГОНЕТКЕ ИЗ КЊИГА О МАРТИ СМАРТ

1. „Ако том цвету наредиш да не дозволи да му се догађа оно што ће му се свакако догађати, изговорићеш му множину.“ О ком цвету је реч?
2. „Кад год се згоди, све се своди на три даме и четири господина.Шта се крије иза ових стихова.“
3. „Може да те поједе. Ако му додаш 3,14 можеш да га поједеш.“ Шта је то?
4. „Шта се износи на сто, сече се, меша се, а не једе се?“
5. „Шта се добије кад се помешају ове стварчице: глава змије, средина из репа било које репате животиње, потом сам реп голуба, средина из трна било које бодљикаве биљке и, на крају, дода се задњи део глисте. Када се све то споји баш овим редоследом добије се нешто чега има пуно на улици.“
6. „Средоземно море ми фали, пресолих неслани сир водом...“ Која особина разликује претходну реченицу од свих других реченица икад написаних?

РЕШЕЊА ЗАГОНЕТКИ

1. Невен 2. дани у недељу 3. пилав 4. шпил карата 5. зобра 6. Ова загонетка је посебна. Њеног решења нема у књизи. Ако мислиш да имаш тајанствени одговор, унеси га у одговарајуће место на сајту www.martasmart.com и нешто ће се догодити!

РЕБУСИ

Кристина Стојадиновић, V-4

Свечана академија поводом Светог Саве

Програм припремили Милена Трајковић, проф. српског језика, Сузана Михаиловић и Слободан Милић, проф. музичке културе

Химна школе

Свечано уручење награде ученику Милану Дамјанићу, победнику на конкурс за химну школе

Пројекат „Вршњачко учење – безбедност на интернету”

Едукатори пројекта ученици Павле Костић и Вељко Ђорђевић, уз подршку стручних сарадника

Светски Дан воде

Постројење за прераду воде „Бресје”, детаљ са снимања клипа „Вода (ни)је скупа”.
Реализатор VII-4 са одељењским старешином Сандром Ђорђевић

Дан отворених врата

Програм припремило Разредно веће IV разреда: Споменка Лукић, Зоран Алексић, Јасмина Вртачник, Гордана Симић и Оливера Стојковић

Општинска смотра хорова

Хор и оркестар предводили су Сузана Михаиловић и Слободан Милић, проф. музичке културе

Наградни излет у Липовцу за чланове хора и оркестра

Олимпијски час

Васкршња чаролија

Награђене ученице Дуња Маткић (прва награда)
и Кристина Стојадиновић (друга награда)
на ликовном конкурс Учитељског друштва Алексинац

Свечаност поводом доделе Вукових диплома

Програм припремили Милица Вилчек, проф. српског језика и Слободан Милић, проф. музичке културе

Добродошлица ђацима првацима

Програм припремиле Разредно веће IV разреда: Силвана Трифуновић,
Слађана Милошевић, Радмила Живковић и Слађана Паповић

Пекарски дани

Штанд ОШ „Љупче Николић” у Дому културе у Алексинцу

Крос РТС-а

Свечаност поводом избора ђака генерације

Дечја недеља

Новогодишња приредба

Програм припремиле Ангелина Митровић, проф. француског језика
и Слободанка Китановски, проф. енглеског језика